

Trọn bộ

BẠCH-XÀ THANH-XÀ

Dịch-già : TÔ-CHẦN

Bạch-thị lộ nguyên hình, Hồn Văn lừa thế

In, xuất bản và phát hành tại nhà in

TIN-DƯ'C THU'-XA

25, đường Sabourain — SAIGON

Điện-thoại : 20.678

BẠCH XÀ THANH XÀ

— — — — —

Hồi thứ nhứt

Gởi em học, Kiều Dung lo kẽ.

Bởi nhớ Trần, Bạch Thị xuống phàm.

Chuyện này về đời nhà Nguơn, thuộc về tỉnh Triết giang phủ Hoàng châu, huyện Tiền đường. Số là có tên học trò họ Hứa tên Tiên, tự là Hồn Văn. Cha là Hứa Diinh chuyên nghề buôn bán, mẹ là Trần thị. Thuở năm tuổi thì cha mẹ qua đời, cũng có chút dĩnh sự sẵn để lại ; chị ruột là Kiều Dung, kết duyên với người làm việc tại huyện đường tên là Lý công Phủ. Khi cha mẹ mất rồi, Kiều Dung đam em về nhà nuôi, tới khi Hồn Văn 16 tuổi, mặt mày xinh đẹp, cử chỉ đoan trang, Công Phủ và Kiều Dung thương mến nhau phẫn, và cho qua học nghề làm thuốc tại một tiệm kia về làng Hoài thanh, cũng tại huyện Tiền đường. Người chủ tiệm đó họ Vương tên Minh, tự Phụng Sơn, người ta thường kêu là Vương viên ngoại. Hồn Văn là người ăn nói bắt thiệp, công việc rành rẽ, nên viên ngoại yêu mến lắm.

Nói về phía tây phủ Thành đô, tỉnh Tứ xuyên có một tua núi cao vọi voi, dài hơn ngàn dặm, tên là Đệ ngũ động thiêng, trong núi có 72 cái động nhỏ, xưa kêu là 72 hầm. Lại có 8 động lớn, kêu là bát tuyết, có một động tên là

Thanh phong, trong động có một con Bạch mãu xà tinh tu hành đãi đặng 1.800 năm mà không khuấy hại một người, mà phép thuật hụt hùng, xưng là Bạch thị, tên gọi Trần vương. Bởi là loài vật nên chưa đăng siêu thành chánh quả, ngày kia Bạch Xà sực nhớ tới việc mình tu đã lâu năm mà không thành chánh quả, bèn nghĩ rằng : « Chỉ bỗng qua núi khác dạo thử một phen. » Nghĩ kíi xứ Triết giang, phủ Hàng châu, là nơi đẹp đẽ, lại có Tây hồ là nơi cảnh tri thiên nhiên, bèn đóng cửa động, giả vờ đăng van lèn trên không chừng giây phút đã gần tối Hàng châu, chẳng dè ngày ấy gặp Bắc Cực Đại Đế đi chầu về, liếc xem phía Tây, thấy một chòm mây yêu bay đến, Đại Đế bèn nạt rằng : « Loài súc nghịch nào lại dám nồi mây yêu làm vây ? » Bạch Xà kinh sợ, quay trên mây mà tau rằng : « Tiểu súc ở Thanh phong động tên là Bạch Xà tinh, tu đãi đặng 1.800 năm, chẳng hề phai sao linh chút nào, mà đến nay chưa thành chánh quả, nay tôi muốn qua Nam hải ra mắt đức Phật Quan âm, đãi lấy hồi cắp duyên, chẳng dè Thành Đế già lùn, nên tiểu súc lôi bè trốn tránh, tôi thiệt đáng thắc. » Đại Đế cười mà nói rằng : « Người là loài súc nghịch, nếu quả thiệt có lòng qua Nam hải thì phải chờ, rồi ta mới cho đi. » Bạch Xà quay xuống mà thề rằng : « Nếu tiểu súc nói dối, thi ngày sau bị Lôi phong tháp đè mìn. » Đại Đế thấy vậy, bèn khiến Túy giá quan biện rõ việc ấy, rồi trở về Tiên sơn, Bạch Xà că mang hèn cõi mây qua đồn Hàng châu, dừng mây lại xuống nơi u tịch mà ăn mìn.

Nói về tại Hàng châu có một tòa vương phủ xưa, chạm trổ rất khéo, vườn huề rậm rạp, tên là Anh thắng dài, bỗ hoang lâu năm không người ủ, Bạch Xà thấy vậy, mang rì bước tới. Chẳng dè trong vườn lại có một con Thanh mãu xà tinh, ở tại Túy xuân lâu tu luyện đã đặng 800 năm dư, thấy Bạch Xà tới thì ra ngăn trở mà nói rằng : « Yêu quái nào dám lói vườn ta, chẳng sự cây gươm báu của ta lợi hại sao ? » Bạch Xà cười rằng : « Tiểu Thanh người chớ khoe

tài đã ta nói cho người rõ : Thanh phong động tu hành đã 1.800 năm, mà chưa sang thành chánh quā, nên ta dạo khắp thiên hạ, đang tìm hỏi tiên đạo, nay tạm trú vườn này mà nghỉ. Vã ta cùng người vốn đồng thanh đồng khí, chờ có giận hờn chi ? » Thanh Xà nạt rằng : « Chồn này là chỗ tiên phu, người là người già quái, sao dám cậy tài, như người quā có cao tài, dám đánh cùng ta ba hiệp chăng ? » Bạch Xà cười rằng : « Vậy thì ta cùng người đấu phép lực, hổ ai hơn làm chủ ai thua làm tớ. » Thanh Xà giận nói : « Người tài cao chí mà khoe khoang lồ miệng. » Bèn rút gươm nhâm ngay mặt. Bạch Xà mà chém, Bạch Xà liền lấy cặp song kiếm ra đỡ, đánh nhau chăng đặng ba hiệp. Bạch Xà đọc chí không biết, thân dặng cây gươm của Thanh Xà, Thanh Xà cả kinh liều qui xuống nói rằng : « Xin nương nương rộng lượng, dung túng mạng tôi nhé ! » Bạch Xà cười rằng : « Người đã nguyện làm tớ thì ta đâu nỡ hại. » Thanh Xà că mừng bèn lạy bốn lạy. Bạch Xà đỡ dậy, đồng thăng tới huê vién ở nơi lầu Tùy xuân, xưng nhau là chủ tớ.

Nói về Hồn Văn ở tại tiệm thuốc Vương viên ngoại thương như con ruột. Ngày kia gặp tiết thanh minh, ai nấy đều đi tảo mộ. Hồn Văn ngồi trong tiệm, lòng luống hùi người, bèn vào nhà trong, gặp lúc viên ngoại ngồi tại nhà khách, Hồn Văn thưa rằng : « Cha mẹ cháu khuất sớm, thưở nay chưa từng phụng dưỡng cúng tế, nay gặp tiết thanh minh, ý cháu muôn mai này lên cúng và thăm mà cha mẹ cho phu lông làm con. » Viên ngoại cười rằng : « Cháu nghĩ vậy thiệt phai lúm. » Viên ngoại lại kêu gia nhau là Vương Hoan đưa bạc biêu đi mua giấy tiền vàng bạc, cùng đồ tam sảnh đặng ngay mai theo Hồn Văn đi tảo mộ.

Hồi thứ hai

*Dạo Tây-hồ, đặng gấp hai nàng,
Đày Cát-lô, làm nạn ba năm.*

Ngày thứ trời vừa hừng đông, Hồn Văn đã sửa soạn lễ vật ra đi. Viên ngoại cẩn dặn, bảo cung rồi trở về cho sớm.

Hồn Văn vắng lịnh ra đi. Vương Đoan quay dờ theo sau ; hai người ra khỏi thành thẳng tới mồ phàn. Vương Đoan dọn đồ tế phàn. Hồn Văn qui lạy khóc một hồi. Cúng tế xong rồi hai người tạ mả trở về. Hồn Văn vừa đi vừa nghĩ thầm trong bụng rằng : « Ngày qua Tây hồ chẳng xa, vậy ta qua đó chơi thử một phen. » Bèn cho Vương Đoan gánh đồ về trước, một mình nhắm Tây hồ thẳng tới. Đi dặng một hồi đường gần mò sông, thấy ghe thuyền đóng đảo, người ta qua lại đậm đìu. Hồn Văn cả mừng chầm chừ ngó hoài, xấy thấy hai người con gái đương ngoạn kiễn trên lầu. Hồn Văn liếc thấy nhan sắc thiệt nghiêm nước nghiêm thành thì hồn bay vía mất. Nguyên hai nàng ấy là Thanh Xà, Bạch Xà xuống Tây hồ mà du ngoạn. Hai nàng thấy Hồn Văn phong lưu tuấn nhã bên lầu mắt đưa tình, hai chàng đều đẹp ý, đương lúe lúe luyến hằng trời kéo mây, mưa ào ào, hai chàng phải chia tay. Hồn Văn bùi ngùi nghĩ thương hai nàng chẳng biết ố đâu, trách thay ông trời độc ác. Bay giờ trời gần tối rồi vậy hãy xuống dù qua Tiên đường, và nhà anh ta mà nghĩ một đêm sáng ra, sẽ hỏi thăm mù lim, kiếm. Nghĩ vậy bèn mướn ghe qua sông. Xãy nghe trên bờ có tiếng con gái kêu ghe biền ghe. Hồn Văn ngo lên thấy hai nàng thi trong lòng mộng phổi phở, chủ ghe liền ghe lui. Tiều Thanh từ Bạch Thị xuống ghe và nói xin tiều thơ đi thung thẳm. Tiều Thanh thấy Hồn Văn thi miêng cười chún chiếm. Hồn Văn dần không dặng bèn hỏi rằng : « Chẳng hay hai cô ở đâu ? Tên họ là chi ? » Tiều Thanh mỉm cười đáp rằng : « Thày từ tôi là người ở huyện Tiên đường, làng Song trà, tiều lão già tôi làm quan Tông Chế sanh đang một gái là tiều thơ đây, phu nhơn tôi cũng đã qua đời. Nay nhơn tiết thanh minh, thấy từ tôi đi tảo mộ, nay ghê ghe về nhà. Chẳng hay thơ sanh ở làng nào ? Tên họ là chi ? » Hồn Văn cũng tú bay lai lịch trước sau. Hai người đang nói thì ghe đã tới bờ. Lên bờ rồi Hồn Văn thấy trời còn mưa, bèn nói rằng : « Ngày cô ! Tôi có một cây dù che mưa, xin cho cô mượn mà đưa tiều thơ về phủ. »

Tiêu Thanh tiếp lấy dù rồi cầm tạ mà rằng : « Trời mưa chưa tanh. Thơ sah lại cho tôi mượn dù, vậy Thơ sah phải chịu ướt mình sao ? » Hồn Văn nói : « Hai cô đi không thì lấy làm khó, chờ tôi là con trai dù đâu cũng dặng, vả lại đây cũng gần nhà anh tôi. » Tiêu Thanh nói : « Cám ơn Thơ sah, ngặt vì mai tôi chẳng biết nhà Thơ sah ở đâu mà trả. » Hồn Văn nói : « Xin cô chờ ngại, mai tôi tôi phủ mà lấy cũng dặng. » Tiêu Thanh nói : « Xin cảm thẹn tình của Thơ sah. » Nói rồi tay tâng dương dù, tay hữu đỡ Tiêu thơ, lại lấy mắt mà đưa tình làm cho Hồn Văn đứng sững sốt giây lâu mới chịu về, trong lòng buồn hực đi thẳng về nhà anh rể, bữa đó Hồn Văn thao thức cứ nhớ hai nàng hoài. Ấy là :

*Tơ duyên đã buộc nhau, cung,
Đê nào giây phút khuấy lòng nhớ thương.*

Nói về hai nàng ấy về trời huê vien, Bạch thị nói với Tiêu Thanh rằng : « Nay Hứa lang đã thấy bọn ta rồi, chắc ngày mai thế nào và cũng đến mà đòi cây dù, ta thấy va tư dung đẹp đẽ nên ta có ý gầy tình muốn cùng va hương lửa trán nấm, mà ngặt va nhà nghèo không đủ mà xây dựng, còn bọn ta chẳng có tiền bạc mà giúp mồi tình làm sao ? » Tiêu Thanh nói : « Nương nương chờ lo, nương nương là tay thầu thông lão luyện, vậy đêm nay dụng phép cao cường, lo chi không có bạc mà cho va. Một là khoe rằng bọn ta giàu có, và mồi khứng tin nương nương là gái nhà quan, hai là va cầm khisch ăn đức bọn ta, há chẳng dặng lưỡng toàn hay sao ? » Bạch Thị nghe nói rất mừng. Đêm đó Bạch Thị liền dụng phép tay cầm bửu kiếm, đập la bờ đầu, miệng niệm chơn ngôn mà triệu năm phương ngũ quỷ truyền cho đi lấy một ngàn lượng bạc. Ngũ quỷ vàng lịnh ra đi lính cùng nhau rằng : « Ta xuống huyền Tiên đường vô trong kho ăn trộm một ngàn lượng bạc đem về dùng cho Bạch Thị. » Nói rồi đêm ấy làm y, Bạch Thị thâu lanh rồi béo , khiến tan đi.

Nói về Hồn Văn sảng ra dậy sửa soạn rồi bước ra khỏi cửa đi thẳng tới làng Song trà xem thấy một tòa hué viện trai tốt mười phần. Đường xem, bỗng thấy Tiều Thanh mỉm cửa bước ra, Hồn Văn cù mang bèn bước tới mà kêu. Tiều Thanh cũng cù mang mời Hồn Văn vào nhà trong mời ngồi rồi nói rằng : « Xin thơ sanh hãy chờ tôi vào thưa cho tiểu thơ tôi hay. » Hồn Văn nói : « Xin cô chờ làm kinh động tiểu thơ, hãy đem giùm cây dù cho tôi thì hay hơn. » Tiều Thanh nói : « Thơ sanh chưa rõ, hôm qua tiểu thơ có dặn : nếu ngày nay có Thơ sanh đến thì phải cho người ra tạ ơn. » Hồn Văn nói : « Tôi đâu dám làm nhọc lòng tiểu thơ. » Nói rồi bèn ngồi đó, Tiều Thanh trở vào giày lầu, xâng nghe mùi thơm bay ngực mũi. Bạch Thị bước ra bộ đường như hoa sen đương nở, lại có Tiều Thanh theo sau. Hồn Văn lật đật đứng dậy chào. Bạch Thị đáp lễ rằng : « Xin mời ăn nhơn hãy ngồi, nếu hôm qua không có cây dù của an nhơn thì chị em tôi về sao cho dũng ? » Hồn Văn nói : « Việc ấy nhõ mọn xin tiểu thơ chờ ngại. » Tiều Thanh bưng trà ra khuyên mời, Hồn Văn đứng dậy tạ ơn, giữ ý muốn lấy cây dù mà về. Bạch Thị nói : « Không mấy thuở ăn nhơn kỵ đây há nở với về hay sao ? » Bèn hỏi dọn tiệc. Hồn Văn kính tạ rằng : « Xin tiểu thơ cho tôi kiếu. » Bạch Thị nói : « Xin an nhơn nán lại giày lát. » Giày lầu Tiều Thanh buông ra những tràn tu mĩ vị bỉ bang, Bạch thị bèn mời Hồn Văn lên ngồi, mình bày một tiệc có Tiều Thanh đứng hầu ăn cần thết đãi. Bạch Thị nói : « Nay an nhơn, cha tôi làm quan Tông chẽ, mẹ là Liễu Thị phu nhơn, sanh một tôi là gái tên là Trần Nữ Long, chẳng may song thân tôi đều là thê, còn bốn phận tôi là gái, ngày đêm thường lo sợ gá thân vào nơi chẳng đáng. Nay may duyên trời gặp gỡ, ý tôi muốn dựng minh nung khăn đỡ áo, chẳng bay ý an nhơn có khwang chịu chẳng ? » Hồn Văn nghe nói hình như đã được cục ngọc trân châu, bèn giả ý chối từ rằng : « Tiểu thơ là hương khuê quý thiê, còn phán tôi liện sĩ, há dám cùng tiểu thơ sánh nghĩa Châu Trần sao ? » Bạch Thị

cười mà nói : « Nếu kết thân mà luận sang hèn ấy là chẳng phải, xin ân nhơn suy xét chờ khá chối từ ? » Hồn Văn nói : « Nay tiểu thư có lòng chiếu cố, ngọt tai tay không túi trống biết liệu làm sao ? » Bạch Thị nói : « Chẳng hề chỉ mà ân nhơn phải ngại. » Bèn kêu Tiểu Thanh biếu vào phòng mở rương, lấy hai đinh bạc 100 lượng đem ra, rồi Bạch Thị đứng dậy trao cho Hồn Văn mà nói rằng : « Xin ân nhơn hãy đam về làm sứ phi lê cưới. » Hồn Văn lòng mừng chẳng xiết, tiếp lấy rồi từ tạ ra về. Hồn Văn ra về, trong lòng mừng rỡ, thẳng về Công phủ.

Nói về Công Phủ, đêm hời hôm nhầm phiền mình coi kho mà bạc mất một ngàn lượng, bị quan huyện đánh hai chục con và hạn trong 3 ngày phải làm bắt cho đặng, bèn trả về nói cùng Hứa thị hay. Vợ chồng đang lo buồn, bỗng thấy Hồn Văn về, mặt mày vui vẻ, Hứa thị bèn hỏi rằng : « Sớm mai này em đi đâu mà về coi bộ vui vẻ lắm vậy ? » Hồn Văn liền kể bày các việc, đưa bạc ra và nói rằng : « Xin anh chị có lòng thương xót mà làm chử hòn cho. » Vợ chồng Công Phủ cả mắng, Công Phủ cầm bạc xem rõ quả thiệt là bạc trong kho, bèn nghĩ thầm rằng : « Nay bạc trong kho mất, ta vô cớ mà bị trách phạt, may lại gặp bạc này ở đây, mình phải tính mới xong. » Bèn nói rằng : « Áy là duyên lành trời khiến đó, thôi em ở nhà để anh đi đổi cho. » Hồn Văn vâng lời. Công Phủ bỏ bạc vào túi áo rồi thẳng tới huyện đường bẩm rằng : « Bạc kho mất hôm qua, nay đã kiểm đặng. » Nói rồi liền dung hai nén lên, quan huyện cầm xem rõ thiệt bạc kho, bèn kêu Công Phủ mà hỏi : « Bạc này tìm đặng chỗ nào ? » Công Phủ bẩm rằng : « Tôi có một đứa em vợ, tên là Hồn Tiên, từ nhỏ tới lớn ở với tôi, sớm mai này nó tới hai nàng con gái nào định việc vợ chồng, tôi không biết, nàng ấy cho bạc này, nó đem về đưa cho tôi và mượn tôi làm chủ hòn cho nó. Tôi nhìn được bạc tang không gian giấu, nó ngồi chờ, rồi tôi bẩm cho đại quan rõ. » Quan huyện nghe rồi, tức thì sai bốn

tên quan đi bắt Hồn Văn, Hồn Văn tới huyện, quan huyện hỏi rằng : « Người phải là Hứa Tiên chẳng ? » Hồn Văn bầm rồng : « Phải. » Quan huyện hỏi : « Người nhà cửa ở đâu ? mấy tuổi ? Còn cha mẹ anh em gì không ? Có vợ chưa ? Bác này ở đâu ? Phải khai cho thiệt thì khỏi bị hình. » Hồn Văn thưa rằng : « Tôi ở tại huyện này, mới mươi bảy tuổi, cha mẹ đều thác, chẳng có anh em, duy có một chị ruột già cho Lý Công Phủ ; tôi từ nhỏ tới lớn ở với anh rể, nay nhỡ anh rể gởi qua tiệm thuốc làm ăn, tôi chưa có vợ, bác này của bạn hữu tôi cho, xin lão gia ughiem xét. » Quan huyện nạt rằng : « Nói lão ! Bạn của mi tên họ là gì ? » Hồn Văn nghĩ thăm trong bụng rằng : « Tiểu thư là gái ngàn vàng, nếu ta nói thiệt làm cho nhục danh giá nàng sao ? » Chẳng thà ta chịu tội. » Nghĩ rồi bèn bầm rằng : « Thưa lão gia, người bạn hữu ấy ở ngoại pherong. Tôi đã quên phirc tên họ rồi. » Quan huyện nghe nói nỗi giận, bảo quan đè xuống đánh bốn chục con. Hồn Văn chết giặc hơn nữa giờ mới tỉnh lại, kêu rằng : « Oan tôi lắm ! » Quan huyện mắng rằng : « Đồ chết bầm ! Đã có người đi thưa đây, lại còn kêu oan gì ? » Hồn Văn cù kinh kêu rằng : « Thiệt là oan cho tôi, người nào lại đi thưa tôi ? » Quan huyện bèn dạy Công Phủ ra đổi nại. Công Phủ kêu rằng : « Nay em ! Em nói tiểu thư họ Bạch cho em bác này đang định trước hôn nhơn, em lại đưa cho anh, biếu anh làm chủ hôn, ngặt vì anh coi kho mà bác mất nên lão gia quở trách anh, bảo kiểm trong ba hòn chảng ra thì tội về anh, nay nhìn rõ bác này là trong kho, cự chảng đã anh mới ra thưa, chảng phải anh vò nghĩa, xin em chờ trách. » Hồn Văn nghe nói cả kinh bèn than rằng : « Tiểu thư ôi ! Chẳng phải ta sự chết thảm sống, ngặt vì anh rẽ ta làm chứng chắc nên khó đổiặng. » Cự chảng đã chảng mới đén các việc trước sau tố thiệt ra hết. Quan huyện biện rồi, bèn kêu Hồn Văn mà hỏi : « Nay bác trong kho mất 1000 lượng là 20 đinh, đây được hai đinh còn 48 đinh nữa ở đâu ? » Hồn Văn nói : « Nàng cho tôi có hai đinh còn bao nhiêu nữa thì tôi không biết. » Quan huyện nói : « Vậy thi ta sai người đi cùng người đặng bắt hai

đưa con gái ấy tìm cho ra bạc này, thì tội nhà người ắt khôi. » Tức thì khiến 8 tên quan tráng theo Hứa Tiêu đi bắt.

Nói về Bạch Thị từ ngày cho Hồn Văn bạc, thì trong lòng chẳng yêu bèn đánh tay mà coi, vung la : « Không xong ! » Tiêu Thanh hỏi : « Nương nương có việc chi vậy ? » Bạch Thị mới thuật lại cho nghe, rồi sai Tiêu Thanh đi thám thính thử qua như vậy. Bạch thị ngâm nghĩ rồi nói với Tiêu Thanh rằng : « Vậy ta tạm lánh thân để bạc lại cho nó, song bợ ta khôi hại, mà Hứa Lang phải chịu kao hình. » Tiêu Thanh nói : « Nương nương chử ý chẳng sai. » Tính rồi đặt nhau tìm chỗ an thân.

Nhắc lại bọn sai nhơn đến làng Song trà, đi cùng huê viên, kiểm chẳng thấy ai, lại thấy mười tam đinh bạc đỗ lại dưới thềm, bèn hỏi thăm kẽ ố gần xóm ấy, đều nói miếng vuông của vương phủ này không có ai ở, thường có yêu quái biến hình, nên không ai dám tới. Sai nhơn bèn lấy bạc cưng đem Hồn Văn về bầm rò mọi việc. Quan huyện lấy bạc nghiệm rồi bão thâu vào kho, rồi đòi Hồn Văn mà nói rằng : « Dùng luận trộm bạc kho, tội đáng xử trảm, ta nghĩ vì người tuổi này còn nhỏ, bị yêu quái hại, vậy ta lấy tội nhẹ mà dày người qua Tô châu, nơi Tô giang. » Nói rồi bèn khiến Công phủ đem Hồn Văn về nhà, chỉ em gặp mặt, lụy nhữ rưng rưng. Viên ngoại nghe tin cũng tới thăm và khóc mà nói rằng : « Lão phu cho cháu vài lượng bạc để làm phi lợi, và xin Tô châu lão phu có một người bạn thiết, họ Ngô tên Nhơn Kiệt ở làng Phù gia, cũng bán tiệm thuốc, vậy lão phu viết cho cháu một phong thư đưa cho va, tức thì vẹt chiếu eổ. » Hồn Văn vâng lời.

Hồi thứ ba

Ngô viễn ngoại đăng thơ giúp bạn.

Bạch trán Nương buôn tiệm thành thân.

Nói về quan huyện phè phát bài văn, hận ba ngày thời khởi hành, rồi sai hai tên giải dịch tới nhà Công phủ, anh em

Hồn Văn ôm nhau khóc một hồi, rồi mới từ biệt cùng giải dịch nhằm Tô châu thăng tối. Khi tời Tô châu, giải dịch đem tờ vào huyện, quan huyện xem rồi bão đám Hồn Văn qua đầm lao Tè giang.

Nói về Hồn Văn đến đầm lao liền ra mắt quan đầm lao và lấy một lượng bạc mà dùng tiền uống trà, quần áo hết sức vui lòng, chẳng hề bắt buộc chút nào. Khi ấy Hồn Văn lấy thơ của Võng viên ngoại ra hỏi thăm đường đến làng Phù gia, nơi tiệm thuốc của Ngò viên ngoại mà trao ra. Viên ngoại xem thơ, rồi hỏi cẩn thận, Hồn Văn thấy đều phản thiệt. Viên ngoại cả đẹp, đặt tiệc mời ăn, rồi lấy ra bạc ròng mười lạng đi với Hồn Văn đến ra mắt quan đầm lao xin lệnh Hồn Văn về nhà, quan đầm lao thấy liền chịu. Viên ngoại viết tờ bão lệnh rồi lệnh Hồn Văn đem về, Hồn Văn lại học việc thuốc, y theo nghề cũ.

Nhắc về hai nàng dùng phép lành mình chờ quan tráng về rồi mới trở lại huê viên. Bạch Thị nói với Tiêu Thanh rằng : « Nay ta nghe Hứa Lang bị dày qua Tô châu, chàng nam thiếp bắc, thì bọn ta chẳng vui vầy nhau dặng. Vậy người cùng ta đi tìm và, cho dặng phỉ nguyên hương lứa. Nay người hãy đi trước, coi Hứa Lang qua Tô châu ở tại chỗ nào về nói lại cho ta hay. » Tiêu Thanh lành mạng bay qua Tô châu xem coi rõ ràng, rồi trở về thuật rõ trước sau. Bạch Thị nghe nói cả mừng, tức thì giá khởi yêu van, chẳng dày một khắc đã qua tới Tô châu, đáp xuống nơi vắng vẻ, rồi thăng tới làng Phù gia thấy Hồn Văn ngồi trong tiệm. Tiêu Thanh bước vô kêu : « Hứa quan nhơn. » Hứa Văn ngạc nhiên lên thấy Bạch Thị cùng Tiêu Thanh thì trong lòng cả kinh, giận mắng : « Hồ yêu tinh ! kiếp trước ta cùng người không oán, kiếp nầy cũng chẳng cừu, sao lại hại ta ? » Hai người bị mắng dỗ mặt tái tai, Bạch Thị nói : « Này Hứa quan nhơn ! Khi trước đã hứa lời chàng là người xem nghĩa, há đổi đời sao ? Bởi tôi tưởng tình kết tóc, mới

xa xuôi ngàn dặm mà tới đây, ai dè chàng lại đem lòng
học nghĩa mà mắng tôi, nếu tôi thiệt là yêu tinh, thi thiếu
chỉ người lịch sự, mà phải khổ nhọc kiếm chàng? » Những
người lân cận thấy vậy đều nói : « Hora Văn thiệt vô
tinh! » Viên ngoại ở trong, nghe trước tiệm có tiếng cãi
cọ, lật đật chạy ra, thấy hai người con gái lịch sự đứng
trước tiệm mà tranh luận với Hora Văn, bèn bước ra hỏi :
« Nay hai cô em! Vô trong nhà mà nói chuyện lại cho
lão nghe với, đứng đứng ngoài đường mà nói vậy không
tốt. » Thấy vậy, Bạch Thị cùng Tiêu Thanh bước vào nhà
trong, miệng xưng vạn phước. Viên ngoại đáp lê, và kêu
vợ ra nói chuyện, rồi hỏi : « Chẳng hay cô em tên họ chi?
Linh tòn đường còn chàng? Bà con làm sao với Hứa Lang?
Nay tới tiệm tôi có việc chi, mà tranh luận làm vậy? Nói
cho tôi rõ với. » Bạch thị bèn rơi lệ và thuật qua các
việc và nói rằng : « Nay chàng chẳng nhìn, tôi còn mặt
mũi nào trả về cho đặng, thà mình tính lấy mình hay
hơn. » Nói rồi liền bước xuống thăm mong lị vận, vợ
chồng Viên ngoại thấy vậy hoảng kinh, bà Viên ngoại liều
bước xuống ôm lại, Viên ngoại khuyên rằng : « Tiêu thư
chẳng khá liều mình, việc ấy tại női lão phu dày. » Bèn
khiên vợ mời Bạch Thị cùng Tiêu Thanh vào nhà trong
mà nghỉ, Viên ngoại bước ra tiệm kêu Hora Văn mà
khuyên loru và đem những lời của Bạch Thị thuật lại cho
Hora Văn nghe. Hora Văn nứa tìn nứa ngại, nghĩ thăm
rằng : « Nếu nó là yêu quái, lo chi xứ khác không người
trai lịch lại vì ta ngàn dặm tới đây, ấy thiệt là cẩn nợ, phần
minh vốn thương tư dung nhan sắc của nàng, trong lòng
chẳng an. » Viên ngoại thấy Hora Văn làm thỉnh thì tố sắc
giận Hora Văn liền vưng chịu. Viên ngoại đồi giận làm
vui và chọn một căn nhà riêng đơn dẹp tử tế, coi ngày
tốt, bà Viên ngoại đưa Bạch Tiêu thư qua, hai người
bái yết từ đường, rồi nhập phòng hiệp cần. Đêm ấy thành
hôn, ân ái vui vầy sum hiệp, thiệt là trai tài gai sắc, phũ
tinh mơ ước. Đầu ba ngày vợ chồng dắt về nhà Viên.

ngoại mà lấy tự ơn. Từ ấy vợ chồng hòa nhau, vui đep chằng cung.

Nói về Ngõ viễn ngoại một ngày kia nói với Hồn Văn rằng : « Hiền diết ! Nay ta rãnh việc, qua lo giùm cho cháu, một nhà ba miệng ăn, phải kiếm nghề chi mà làm sanh kẽ, lời xưa có nói : Nhà có ngàn quan, chẳng bằng ngày vô một tiền. Ta tính cho cháu lập một tiệm thuốc thi cũng đủ mà xây dựng, tiền bạc ta giúp cho. » Hồn Văn mắng rở thưa rằng : « Ông cao đức dày của Viễn ngoại, tôi biết lấy chi báo đáp ? » Viễn ngoại nói : « Ta đã săn lòng, lo chi báo đáp. » Ngày thứ Viễn ngoại sai người đem qua một 400 lượng bạc, Hồn Văn giao cho Bạch Thị rồi chọn ngày tốt mờ cưa khai trương tiệm thuốc, thương bāng đế : « Bảo an đường. » Lại mướn một tên bạn kêu là Đào Nhơn để trông coi, hơn một tháng mà không thấy lợi elii. Hồn Văn buồn rầu, nói với Bạch Thị rằng : « Mình mở tiệm hơn một tháng mà buôn bán bơ thờ, biết liệu làm sao ? » Bạch Thị nói : « Xin phu quân chờ ngại, khi thiếp còn nhỏ, theo cha thiếp ở trong nhà mòn, ngày kia ra huê vien du ngoạn, bỗng có bà Lê Sơn lão mâu ở trên không mù xuống, nói thiếp có nhơn duyên cùng phu quân, lại bảo thiếp lấy mà kêu bà bằng thầy, đặng người truyền dạy phép cao, biết việc quá khứ vĩ lai, hay duỗi yêu leù là bất kỳ bình chi đều trị đặng. Vậy mai phu quân thương bāng đi, thoảng như có ai tới xin khán bình, thiếp đã biết trước chẳng cần coi mạch, lo chi không tiền xây dựng. » Hồn Văn mắng nói : « Chẳng dè hiền thê thông phép cao cường, ngư phu may nhờ nội trợ. » Rạng ngày thương bāng đế : « Nhú y Hồn Văn, tinh trí đại tiểu chứ chứng. » Nghĩa là thầy thuốc học nhu, tên Hồn Văn, chuyên trị dù các chứng bệnh. Cũng chẳng thấy ai đến. Hai vợ chồng thường nghị cùng nhau. Bạch Thị nói : « Hồi hôm thiếp xem thiên tượng, thấy xứ này có phái bình ôn, đồ thiếp dự trước thuốc cứu ồn, mỗi một huân định giá là ba phân bạc

ýng nghiệm như thầm, chắc có người đến mua. » Hồn Văn
că mang. Đêm ấy Bạch Thị kêu Tiểu Thành mà dặn rằng :
« Đêm nay người khá cõi mày mà đi cùng các chò, bắt
luận là ao giếng đều phung ác khí cho người gánh nước
uống mà mang bịnh, đừng ta luyện thuốc mà trù. » Tiểu
Thành lanh mang đến canh ba, đãng vẫn xuống cùng các
chò, ao, giếng, suối, nguồn đèn phung ác khí. Rạng ngày
người người đều nết nước, đi gánh về mà uống, đều trúng
nhầm độc khí, quá nhiều vài ngày dịch chứng cã giây,
ngoài thành trong thành đều bị. Hồn Văn đem băng cứu
ón đèn đem treo trước cửa, mấy nhà bình nghe, đến mua
một buôn đèn về cho uống tức thì mạnh liền. Thiên hạ
đồn với nhau cã thấy đều tới tiệm họ Hứa mà mua, trong
vài ngày thuốc bán khắp cả thành, bình uống mạnh liền,
Hồn Văn thâu lợi to.

Nói về ngày rằm tháng tư, là ngày via ông Lữ tổ tiên
sư Đặng Tân, mỗi nhà chồng vợ đều dắt nhau tới miếu
đốt hương. Ngày kỵ, Hồn Văn đem bốn đồng bạc muôn qua
tiệm Ngô viễn ngoại mà bỏ thuốc, đi ngang qua miếu
thấy người ta đông đảo, vô miếu đốt hương, bèn nghĩ
rằng : « Ta đi ngang qua đây, phải vào đốt hương mới
tiện, nhiều ít mặc lòng. » Tính rồi bèn bước vào miếu.

Hồi thứ tư

*Bạch trân Nương dấu phép trước miếu,
Hứa hồn Văn thấy rắn lụy thân.*

Nói về trong miếu Lữ tổ, có một ông đạo nhơn, ở núi
Mẫu sơn mới tới, pháp danh là Lục Nhứt chơn nhơn, phép
thuật cao cường, bay duỗi yêu trữ quái, và ra ơn thí thuốc
cứu khắp nhơn dân. Hồn Văn vào tới đại điện, đốt
hương rồi, chơn nhơn trực xem thấy nơi mặt Hồn Văn có
yêu khí, bèn kêu vào nhà linh thất mà hỏi rằng . « Cử sĩ

ở đâu ? Sao gò má lại có khít yêu vậy ? » Hồn Văn xem thấy đạo nhơn tiên phong đạo cốt, bèn thưa rằng : « Tôi ở xứ này, họ Hera tên Tiên, vợ là Bạch thị, a huân là Tiêu thanh, nếu tôi có gặp yêu ma, xin pháp sư ra cứu giúp. » Nói rồi quì xuống, Chơn nhơn dở dậy, nói : « Muốn bùn đạo cứu người chẳng khó. » Bèn giở hộp lấy ra ba lá bùa trao cho Hồn Văn, bảo đem về dùng cho vợ biết, đêm nay canh ba, đem một lá dán trên cánh cửa một lá bỏ theo mình, thì yêu tinh chẳng dám hại người, đêm nay ta làm phép đập la bộ đầu, kiểm thân, tướng bắt yêu tinh đem nắp, mà cứu tánh mạng người, phải nhớ lời ta dặn. » Hồn Văn cầm tạ năn nỉ đưa ra bốn lượng bạc rồi lạy tạ về nhà, cứ theo lời đao nhơn mà thi hành.

Nói về Bạch thị ở nhà, trong lòng phát nghi, đánh tay coi biết, bèn nói với Tiêu thanh rằng : « Nay Hera lang đã bị tên đạo què ở núi Mẫu sơn gạt, nên đem bùa về bài họa ta, để Hera lang về người hãy làm như vậy. » Tiêu thanh gật đầu lanh mang, kể Hồn Văn trả về vò nhà trong hôi Bạch thị rồi, quả nhiên chẳng nói lời sự ấy. Bạch thị nói : « Sớm mai này phu quân qua bên nhà Ngõ viên ngoại mà bồ thuốc, sao tối bây giờ mới về ? » Hồn Văn nói : « Mắc Ngõ viên ngoại cầm lại xuống rừoru, nên về khôngặng. » Hai người đương nói chuyện, Tiêu thanh bưng trà ra mời Hồn Văn uống. Hồn Văn dơ tay, mà bưng chẳng dè lá bùa lòi ra, bị Tiêu thanh thấy đang bèn hỏi : « Quan nhơn ! Giống chi trong túi áo vậy ? » Hồn Văn lật đật nói là toa thuốc. Tiêu thanh nói : « Toa thuốc chi đưa cho lòi coi với ? » Hồn Văn nói : « Người là con gái biết thuốc chi mà hỏi. » Tiêu thanh biết chẳng chịu đưa, bèn lấy tay mà giựt, rồi xé nát như tưng. Bạch thị giã ý mắng Tiêu thanh sao dám xé toa thuốc của quan nhơn vậy ? Tiêu thanh nói : « Chẳng phải thuốc men gì hết, ấy là thơ huê tinh lồng bí đó. » Bạch thị cười nói : « Tiêu thanh cao sang khá dỗi, ta đã biết rõ tên đạo què ở

trong miếu Lữ Tô, gạt phu quân ta và cho là bùa tà muốn trị yêu tinh gì đó. » Hồn Văn bị Bạch thị nói rõ ràng thì làm thính lảng lặng, không lời chi nói lại dặng. Sáng ra Bạch thị sửa soạn xong rồi, bèn kêu : « Phu quân ! Đi với tôi tối thiểu yêu đạo, tôi lấy bạc lại cho. » Hồn Văn cực chẳng đã phải đi với Bạch thị bước ra khỏi cửa. Tiều thanh biễn Đào Nhơn coi nhà rồi cũng đi theo, đến miếu Lữ Tô thấy chươn nhơn đứng trên điện. Bạch thị kêu hỏi có phải Lục nhứt chươn nhơn không ? Bạch thị lui mắng rằng : « Đò yêu đạo ở xứ nào dám đến đây gạt chồng ta mà lấy bạc, mau đem dưng ra, bằng nói lại nữa lời thì mạng người khó giữ. » Chươn nhơn nạt rằng : « Đò nghiệt súc bày ra chước yêu mà mê hoặc Hứa Tiên, ta khuyên người mau cải tà qui chánh thì muôn việc mới an, nếu không e người phải hiện nguyên hình thì ăn năn chẳng kịp. »

(Xem tiếp tập 2)

NHỮNG TRUYỆN ĐÃ XUẤT BẢN :

- Tam Quốc (3 cuốn)
- Thuyết Đường (2 cuốn)
- Tiết nhơn Qui chính động
- La Thông Tảo bắc
- Bắc du Chơn Võ
- Nam du Huê Quang
- Đông du bát tiên
- Dương văn Quảng bình nam .
- Tiết Định San Chính Tây (3 cuốn)
- Xuân thu oanh liệt
- Phong kiếm xuân thu (3 cuốn)
- Phản Đường (2 cuốn)
- Tây Du (4 —)
- Tam hả nam đường (2 cuốn)
- Bạch xà Thành xà

Đang in : Phong Thần

Mua sT hay mua lẻ, hỏi tại nhà in

TIN - DUC THU - XA

25 đường Sabourain Saigon. Điện thoại : 20.678

BẠCH XÀ THANH XÀ

Bạch thị că giận mắng lại. Chơn nhơn túc thì chơn đạp là bộ đầu, miệng niệm chơn ngôn, hớp một hớp nước trong bình phun lên trên không giây phút trời đất mù mịt, sấm chớp mây mưa lồng lầy. Bạch thị cười rồi niệm chú, tay chỉ trên không, túc thì mây tan mưa tạnh, thái dương tỏ rạng. Chơn nhơn bèn lấy bửu kiểm quăng lên, một đạo hào quang nhầm ngay mình Bạch thị chụp xuống, Bạch thị xem thấy nếp một bên, rồi lấy một bức tên là càn khôn trùm trên đầu mình, làm cho bửu kiểm xuống không được ở trên không dây múa, Bạch thị bèn đọc chơn ngôn tay chỉ bửu kiểm mà kêu rót xuống, túc thì bửu kiểm rót xuống, bị Bạch thị thau lấy rồi kêu huỳnh càn lực sĩ bắt yêu dạo treo tại trên không. Nói vừa dứt lời, thấy Huỳnh Càn Lực Sĩ ở trên không xuống bắt chơn nhơn treo lên mà khao định, chơn nhơn bị đánh không biết sao nên phải cầu xin dung mạng. Bạch thị cười rằng : « Ta là học trò của Lê Sơn lão mỗu, vàng lời thầy xuống núi, sao người dám loạn ngôn mà kêu ta bằng yêu quái, mau mau đem mấy lượng bạc ra đây thì ta dung mạng cho. » Chơn nhơn nói bạc còn trong phòng, Bạch thị cười rằng : « Ta nay dung người, mau sửa soạn qua xứ khác, bằng ở đây mà nói lão gạt chúng thì tánh mạng chẳng còn. » Nói rồi kêu lực sĩ bồ chơn nhơn xuống, chơn nhơn hô thẹn vô cùng, vào phòng lấy bạc trả lại cho Bạch thị, rồi sửa soạn về núi kiểm thầy học thêm cho giỏi.

Nói về Bạch Thị lấy bạc rồi, ai nấy đều khen ngợi, vợ chồng ba người mười phần đắc ý về nhau. Hồn Văn khiến Tiều Thanh dọn rượu trong phòng uống cùng Bạch Thị, khen ngợi vợ hiền càng thêm ân ái, đêm ấy cả vui. Hồn Văn sức yếu rượu nên đi ngủ trước, đêm ấy Tiều Thanh nói cùng Bạch thị rằng : « Ngày mai là tiệc Hoan dương, mỗi một nhà đều mua rượu hùng hoàng mà dùng, và Lão tục người có nói rằng : rắn thấy hùng hoàng như quỉ thấy Diêm dương. Rủi ta lở lẹ xuất uyên binh thì bị chàng xem thấy, biết liệu làm sao ? Chỉ bằng ngày mai đổi cùng chàng rồi tôi với nương nương lánh qua nơi khác, chờ khôi giờ ngọ số về, nương nương tính sao ? » Bạch Thị nói : « Ta tu lâu năm hờ sợ hùng hoàng sao, người còn yếu ớt cung đáng kiêng, ta tính một kế này, mai sớm người nằm trong đường dày, ta sẽ nói người cầm mạo phong han, chờ khôi ngọ thì khôi hại. »

Nói về Tiều Thanh mồi ngày lo việc cơm nước, bữa ấy không thấy động tĩnh chi hết, Hồn Văn lòng sanh nghi, bèn tuốt lén lầu nói với Bạch Thị rằng : « Bữa nay Thanh nương chẳng nấu cơm là có chi vậy ? » Bạch Thị nói : « Chiều hôm qua nó nói nhiều đau bụng, vậy hai ta tới đó xem bệnh thê nào. » Bèn giặt nhau thẳng tới phòng sau, thấy Tiều Thanh nóng hầm mặt mày đồ lòm, Hồn Văn nói : « Bình này phải cho ra chút mồ hôi tự nhiên nó hết. » Nói rồi vợ chồng trở ra.

Đến phòng Bạch Thị vùng ngã xuống giường bất tỉnh nhơn sự, Hồn Văn kêu hối lâu mới tỉnh. Bạch Thị nói : « Chẳng dè gặp một lúc hôn mê, làm cho phu quân lo sợ, xin hãy qua tiệm thuốc coi sóc cho cần. » Hồn Văn bèn đem rượu doan túu lén lầu mời Bạch Thị uống, Bạch Thị cố từ song bị Hồn Văn ép mãi, nên phải bưng chén đe vào miệng nhẹ nhẹ mà nếm một nhô, không ngờ Hồn Văn đe luôn chén rượu hùng hoàng trút thẳng vào miệng.

Bạch Thị cả kinh, giây lâu trong lòng đau đớn, bèn nghĩ một kẽ nỏi rằng : « Thiếp bị phu quân ép uống chén rượu đầy nên xày xẩm mày mặt, hồn rượu phu quân chẳng tiện, để cho thiếp đi nghỉ một hồi còn phu quân hãy đi coi đua bơi cho tiều khiển đặng chăng ? » Hồn Văn khen phái bèn khép cửa buồng mà đi coi đua ghe.

Nói về Bạch Thị uống rượu hùng hoảng rồi vào giường nằm, lôi hỏa nồi lên đốt cháy ngũ lạng như dao cắt, trán trờ chẳng yên, hồi lâu hiện xuất nguyên hình.

Nhắc lại Hồn Văn xuống mé sông coi đua bơi, trong lòng hồi hộp nghĩ rằng : « Tiều thư say rượu, Tiều Thanh đau, nếu muốn trà nước chỉ thì lấy ai săn sóc. » Bèn trở về rồi vào phòng mà hồi thăm Bạch Thị vừa khoát m่าน thấy một con rắn trắng rất lớn, coi rất ghê sợ làm cho Hồn Văn hồn bất phụ thể, cả kêu một tiếng rồi nhào xuống đất.

Hồi thứ năm

*Trộm thuốc Diệu-trí trăm hiểm trở,
Nỗi hậu Phù đường định số thai.*

Nói về Hồn Văn té nhào xuống mà chết, đến lúc khôi giờ ngọ thì Tiều Thanh đã phục bình người rồi, nghe phòng trước có tiếng la hoảng hốt, liền bước ra thấy Hồn Văn chết nằm dưới đất, còn trên giường thì Bạch Thị đã xuất nguyên hình, thì cả kinh mà kêu lớn rằng : « Nương nương mau phục hình người, quan nhơn đã sọ nương nương mà chết, mau mau tinh lại ! ! » Bạch Thị mở màng nghe nói như vậy, bèn cưa mành trờ lại hình người, thấy Hồn Văn chết dưới đất, thì cả kinh ôm lấy Hồn Văn mà tháo khóc. Tiều Thanh thấy vậy hỏi rằng : « Nay quan nhơn đã chết, khó cứu sống lại, nương nương khóc cũng vô ích, chỉ bằng qua xứ khác mà kiếm một người lang

quán cho vừa ý. » Bạch thị giận nói rắng : « Ta đã cùng người kêt làm chồng vợ, đâu nỡ đem lòng phụ nghĩa. » Tiêu Thanh nói : « Chàng chết cũng tại ta, phải mau kiểm phép chi mà cứu. » Bạch thị nói : « Ta muốn cứu người thì phải liều mình lên Diệu trì trộm thuốc tiên mới được, người ở nhà phải coi chừng quan nhơn, không nên hả giây phút. » Nói rồi, già vỗ đằng vận thăng lên Diệu trì, thấy Bạch Viên đồng tử đứng cản cửa động không cho vào. Bạch thị năn nĩ nói lên xin thuốc để cứu chồng, Bạch Viên đồng tử thấy Bạch thị đầy mình yêu khí, bèn nạt rắng : « Nghiệt súc, ở đâu dám cả gan tới đây, như thiêt học trò Lê Siêu lão mâu sao gù má đầy những yêu khí, vậy ta phải bắt vào cho rõ già chơ. » Nói rồi bước tới bắt, Bạch thị cà kinh, nghĩ thầm rắng : « Nếu để nó bắt mình vào động e không toàn mạng. » Bèn nhắm mắt đồng tử phun ra một hột bửu châu, đồng tử bị bửu châu đánh trúng sống mũi bèn la om sòm máu ra Jai láng, đau nhức vô cùng liền chạy vào động. Bạch thị thâu bửu châu rồi sơ thành mâu bắt tội, liền cởi mây mà chạy. Đồng tử vào thưa lại với thành mâu, thành mâu că giận, liền bước lên xe trồm hương dắt đồng tử ra động, thấy Bạch thị đằng vận chạy trốn thì nạt rắng : « Nghiệt súc chạy đầu cho khỗi ! » Nói rồi búa thiến la địa vông, Bạch thị khi ấy muốn chạy cũng hết đường, bị thiến la chụp lại nên hiện ra nguyên hình. Thành mâu cầm gươm toan chém, bỗng có Quan Âm bồ tát ở phía nam đến kêu rắng : « Chớ khai xuống tay. » Thành mâu liền thâu bửu kiếm đứng dậy chào hỏi rắng : « Bồ tát tới đây có chuyện chi ? » Quan Âm cười rắng : « Ta xuống đây chẳng có việc chi, nhơn vi Bạch Xà cùng Hồn Văn có phần lương duyên. Ngày sau Văn khúc tinh quần dầu thai cho nó xuống phàm, chờ khi mâu nguyệt khai hoa rồi, sẽ có người đến bắt nó mà đè dưới Lời phong tháp, cho đúng lời thề của nó cùng Chơn Võ đại đế, đến khi Văn khúc Tinh được thành danh cũng có sức phong cho nó mới được thành chính quả.

๖

Nay ta xin hãy mở lòng mà dung cho nó. » Thành mâu liền thâu thiên la địa vồng thả Bạch Xà, Bạch Xà phục lui hình người bước tới quì tạ ơn Bồ tát và Thành mâu. Bồ tát nói : « Đây không có thuốc, vậy người phải qua núi Tứ vi, chỗ Nam Cực tiên ông mà cầu xin một cây cổ tiên cũng đủ cứu mạng chồng người. » Nói rồi Bồ tát đứng dậy mà đi, Thành mâu cũng trở về động. Bạch thị liền dắt van tới núi Tứ vi, cung Nam Cực, mau bước tới trước cung gặp Bạch lộc, bèn thi lễ mà thưa rằng : « Tôi là Bạch trân nương chồng tôi là Hứa Tiên mang bệnh nặng không thuốc chi cứu được, nhỉ Bồ tát chỉ qua đây mà cầu tiên ông cho tôi một cây cổ tiên, dắt cứu sống chồng tôi, tôi rất cảm ơn chồng cùng. » Bạch lộc đồng tử nói : « Nếu thiệt Quan âm Bồ tát chỉ thì ta thưa giùm cho. » Bạch lộc đồng tử trữ vào quì thưa lại, Nam Cực tiên ông nói : « Ta đã biết rồi, vậy người hãy qua phía van phòng nhỏ mót cây cổ tiên cho nó. » Bạch lộc đồng tử vang lịnh tới Van phòng, mót một cây cổ rồi bước thẳng ra cửa mà đưa cho Bạch thị. Bạch thị mừng lật đật tạ ơn rồi cởi mây trở về.

Nam Cực tiên ông lại có một vị Bạch hạc đồng tử, ngày ấy rảnh ra ngoài dạo chơi tiêu khiển, xẩy thấy một đám mây có hơi yêu khí, liền cởi mây cắn lại kêu rằng : « Nghiệt súc bay đi đâu ? » Bạch thị nghe tiếng hạc đồng kêu thì hồn hập phụ thề, té xuống núi mà chết, hạc đồng bay theo vừa miuôn mồ, không dè có vị Bạch tã tiên đồng cắn lại mà rằng : « Sư huynh chờ khai hại người, nghiệt súc này đang cõi nạn tại đây, tôi vưng lời phạt tõ tới đây mà chờ, bởi e sư huynh không biết mà làm hại va, vậy sư huynh phải y theo lời mà tha cho nó. » Hạc đồng từ biệt trở về Nam Cực cung, tiên đồng bước tới gần thấy Bạch thị đã chết, bèn niệm chú hồi sinh, nhắm mắt Bạch thị mà thôi một chút hơi tiên, Bạch thị tỉnh lại thấy tiên đồng liền quì xuống tạ ơn cứu mạng. Tiên đồng cứu Bạch thị sống rồi, liền bay về Nam hải, Bạch thị

cũng lượm cỏ tiên rồi cởi mày về nhà túc thì, vào phòng kêu Tiêu thanh biếu đem cỏ tiên đi sắc cho lang quân uống. Tiêu thanh tiếp lấy rồi hỏi làm sao mà lấy được. Bạch thị than dài mà thuật hết trước sau, rồi hỏi Tiêu thanh đi sắc cho tử tế, Tiêu thanh ngâm nghĩ chẳng nói, đứng lại một bên, Bạch thị că giận mắng rằng : « Đồ khốn, ta liều mình muốn chết mới xin được cỏ này, biếu người đi sắc cứu người, sao chậm chạp như vậy ? » Tiêu thanh nói : « Nương nương chưa rõ, chẳng phải tôi không muốn sắc, ngặt vì lúc trước nương nương xuất lộ nguyên hình, làm cho quan nhơn thấy sợ mà chết, nay đem cỏ này cứu sống, e người lai nói ta già yêu quái thì chối sao được. Xin nương nương hãy dùng phép chi mà đổi quan nhơn mới được. » Bạch thị nghe Tiêu thanh nói thì làm thinh, ngâm nghĩ hồi lâu rồi bước vào mỗ rương, lấy một bức nhiễu trắng cầm tay, miệng niệm thần chú rồi thòi ra hơi trên bức nhiễu, tức thì bức nhiễu hóa ra con rắn trắng, bèn đem treo trên vách, rồi lấy girom chém đứt ra hai ba đoạn bỏ nơi giếng cạn phía bên kia sào. Tiêu thanh thấy vậy că mừng, tức thì lấy cỏ tiên bước ra khỏi phòng đi sắc, giây phút súc xong rồi đem vào. Bạch thị đỡ Hồn Văn dậy, rồi cạy miệng ra cho Tiêu thanh đỡ thuốc vào, hồi lâu Hồn Văn lần lần cựa quậy tĩnh lại, khi ấy tĩnh hồn rồi là rằng : « Chà ! Ngũ ngon dữ a ! » Hồn Văn mở mắt thấy Bạch thị ngồi nơi giường, Tiêu thanh đứng một bên thì mắng rằng : « Bạn người là xà tinh tối dày khuấy hại ta, nay ta thấy người mà thất kinh, may nhờ phước đức ông bà mới dặng hoàn hồn.Bạn người phải mau đi xa. Nếu chẳng nghe lời đứng trach girom ta vô nghĩa. » Bạch thị bị mắng nước mắt đầm đẽ. Tiêu thanh bước lui thưa rằng : « Quan nhơn ôi ! Bạc ạnh chí lắm vậy ! Khi quan nhơn đi coi đưa ghe, thì ở nhà tiều thơ đã tinh rượu rồi, nên vào phòng lòi mà thăm bệnh. Chẳng dè nghe tiếng kêu la hoảng hốt, với và huyề ra thì thấy quan nhơn chết nằm dưới đất. Lại thấy một con rắn lóe chồi vòn muỗi nuốt quan nhơn nên tiều ta cùa kinh rút girom chém con yêu xà đó làm mấy đoạn,

đem bỏ tại giếng cạn phia bên kia sảnh. Bởi thấy quan nhơn vi sợ quá mà bỏ mình, nên mới lên thầy là bà Lê Sơn lão mâu, cầu cõi hồi sanh đem về cứu quan nhơn sống lại được, nay quan nhơn nở lòng nào phụ nghĩa, mắng tiều thơ là yêu quái cho đánh. Như không tin, hãy ra sân mà coi cho rõ già chon. » Hứa Văn nghe nói nhầm lý, liền bước ra khỏi phòng đi thẳng tới sân nơi giếng cạn mà coi rõ, quả thấy một con rắn đứt làm mấy đoạn, máu chảy ra đủ tươi lai láng cùng đất bén trơ vào phòng bên Bạch thị, cười mỉm mà rằng : « Xin Hiền thê chờ giặc, vì ta chẳng biết nên lỡ lời mà trách quấy, cảm ơn hiền thê đã chịu khó nhọc mà cứu ta sống lại. » Bạch thị mừng cười mà rằng : « Nếu vậy phu quân có lỗi chí đâu ? » Bên hiền Tiều thanh đem con rắn ấy ra ngoài chỗ đất trống dột đi rồi bảy chôn. Từ ấy hai vợ chồng thương yêu nhau như cũ, Tiều thanh thấy vậy mừng thầm.

Nói về quan phủ Tô châu họ Trần tên Luân, tự là Tuần Khoa, vốn chơn khoa mục xuất thân, làm quan rất thanh liêm, lòng dạ ngay thẳng công bình. Bà phu nhơn có chưa gần ngày mà không dễ dàng. Quan phủ sai rước đã thấy thuốc các nơi mà không thấy nào cứu khỏi, lấy làm lo sợ buồn rầu quá sức. Ngày ấy tinh thần mệt mèt, nằm xuống thím tháp, sức thấy một người mặc áo trắng tay cầm khăn vĩ, bước tới kêu rằng : « Trần tri phủ, ta là Quan Âm Bồ tát đây, nghĩ vì người làm quan thương dân rất mực ; nay vị người là Ngô thị chuyên bụng mà chẳng dễ dàng nên ta đến đây chỉ bảo cho nhà người mau sai người tới làng Phù gia, nơi tiệm thuốc Bảo an đường mà rước thầy bay là Hứa hồn Văn đến trị bệnh này mới xong. Người hứa nhớ lời ta cho rõ. » Nói xong cầm khăn vĩ phất một cái, đi mất. Tri phủ giật mình tỉnh dậy ngồi nghỉ thầm rằng : « Ta ngủ trong giây phút chiêm bao thấy đức Bồ tát mách bảo ta phải rước thầy bay là Hứa hồn Văn mới trị得好 bệnh này. Ta phải nghe lời cho người đi rước về coi thế nào. » Nghĩ rồi, sai hai tên trưởng ban đem thiệp đi rước. Trưởng ban vung lịnh đi liền.

Nguyên chẳng phải Quan Âm Bồ tát đến mách bảo quan phủ, mà chính là Bạch Thị đó. Bạch Thị nhơn biết rõ bà phu nhơn đẽ không đặng, nên đổi làm Bồ tát tới mách bảo quan phủ, rồi biến đi rước chồng mình.

Nói về trường ban đêm thiệp tới tiệm nói rõ công chuyện Đào Nhơn bèn lấy thiệp vào với Hồn Văn. Hồn Văn nghe rõ cả kinh nói với Bạch Thị rằng : « Nay hiền thê, nay quan phủ sai người đem thiệp đến rước ta đi trị đẽ cho bà phu nhơn ; mà ta chỉ biết tánh thuốc, không biết mạch lý. Huống chi bà phu nhơn chẳng phải người thường, nếu làm lỡ đều chí, thì tánh mạng không còn. Biết liệu làm sao bây giờ ! » Bạch Thị cười nói rằng : « Phu quân chờ lo sợ. Thiếp đã biết bà phu nhơn đẽ song thai nên đẽ khó, nay thiếp có chế hai huồn thuốc đây, phu quân đem theo, hễ cho uống thì đẽ liền. Việc rồi chắc đặng người ta ơn trọng thề mà đưa về. » Hồn Văn cả mừng, tiếp lấy hai huồn thuốc bỏ vào túi áo, rồi theo trường ban tới phủ đường. Quan phủ bước ra, rước vào nhà thính trà nước xong xuôi. Hồn Văn nói rằng : « Chẳng hay lão gia kêu tiêu nhơn coi bịnh cho ai ? » Quan phủ nói : « Nay phu nhơn ta chuyên bụng đã ba ngày mà chưa đẽ đặng, nên ta nghe tiếng thầy hay khiến người đi rước, thầy ràng chừa giùm ta sẽ hậu tạ. » Hồn Văn xin vò phòng rồi giật ý coi mạch phía tă, phia hữu xong rồi, cùng quan phủ ra nhà thính ngồi. Hồn Văn nói : « Kinh mừng lão gia. Bởi bà phu nhơn trong bụng có chửa hai vị công tử nên đẽ khó. Nay tôi đem theo hai huồn thuốc, bùa với nước nóng mà cho uống, tức thì đẽ đặng. » Nói rồi lấy thuốc trao cho quan phủ. Quan phủ tiếp lấy cả mừng, khiến a буда lấy nước nóng cho bà phu nhơn uống thuốc ấy.

Hồi thứ sáu

*Bởi ghen tai, bọn y sanh lập kế,
Vì ân tình, quan thái thú giảm hình.*

Nói về quan phủ cùng Hồn Văn đang ngồi chuyện ván bồng thấy thè nứ xăn xái ra bầm rǎng : « Kinh mừng lão già, phu nhơn uống thuốc một lát rồi đau bụng kẽ ra hai vị công tử. » Quan phủ mừng hết sức, vòng tay nói với Hồn Văn rằng : « May nhờ huân thuốc thần hiệu của thầy thiệt là quắc thủ chẳng ai bì kịp. » Hồn Văn đặc ý giã bộ khiêm nhượng rằng : « Ấy là lão già có phuove, chờ tôi có công chi. » Quan phủ khiến dọn tiệc ăn cần thiết đai. Tiệc rồi quan phủ bèn lấy ra bốn cay hàng, một ngàn lượng bạc tạ ơn Hồn Văn. Hồn Văn giả ý chối từ, rồi cúi đầu tạ ơn. Quan phủ bèn khiến già nhơn bụng mấy cay hàng và bạc, mời Hồn Văn lên kiệu đưa về thiệt là vinh hiển vô cùng. Đến nhà vợ chồng vui mừng quá đỗi.

Thuở ấy mấy thầy thuốc trong thành hay dặng, thấy đều nỗi giận, bèn rủ nhau đến miếu Tam hoàng động bảy mươi hại Hồn Văn.

Trong bọn có một tên nói rằng : « Nay liệt vị hão huyền ôi ! Cái thẳng Hồn Văn thiệt là khốn nạn, nó đã bị đầy đên đầy mà lại còn dám c小事 nói phách tại phủ đường rǎng mình hay, giỏi. Như vậy nó làm nhục hết danh tiếng bọn ta sao ? Chỉ bằng ta xúm nhau lại làm từ len thương ty mà thưa nó rằng : Nó dối lời gạt chúng ăn tiền, làm như vậy nó đã có tội săn, lại thêm tội nữa mới làm cho ta đã giận, liệt vị tính thê nào ? » Trong bọn ấy có một người lớn tuổi hơn hốt là Lưu Phong đáp rằng : « Chẳng nên như vậy đâu, và lại Hồn Văn bảy giờ đang được quan phủ trọng đối. Nếu làm từ kêu thương ty,ắt quan phủ bảo chữa cho nó, thi quan họ lại vị quan

chẳng dăng. Chỉ bằng đẽ, ngày mai lẽ tõ, bọn ta cắt phiên cho nó biếu phái chưng bày cõ ngoạn ra, để khánh hạ Tồ sư. Nhầm nó làm chi có bưu vật mà bày. Nhưng bằng nó chẳng có đồ chưng ra, tức thì ta xúm lại mang chiếc mõt hõi, rồi lấy lẽ công đuổi nó ra khỏi thành, chẳng cho nó ở đây lập tiệm nữa. Liệt vị tinh coi dặng chăng? » Că bọn đều nói : « Kế của Lưu huynh rất hay. » Nói rồi đồng đất nhau thẳng tới tiệm. Hồn Văn xem thấy ra trước vào, trà nước xong xuôi, rồi hỏi rằng : « Chẳng hay liệt vị tới tiệm tôi có chuyện chi dạy bão? » Lưu Phong đáp rằng : « Nhơn mai đây là ngày thánh dien của Tồ sư. Bọn tôi dày mõi năm cắt phiên mà bày đồ bưu vật cùng rượu thịt mà lẽ lẽ, ngày mai thi tới phiên Hứa huynh nên bọn tôi đến cho hay đó. »

Hồn Văn lật đật đáp rằng : « Xin lão huynh nghĩ lại coi, tôi là người ô ngụ, biết đâu mà lùm đồ bưu ngoạn dặng chưng bày, xin liệt vị thề giùm cho tôi mà lãnh việc ấy, tôi cảm ơn chặng cùng. » Chúng giận nói rằng : « Hứa huynh nói sao vậy! Năm nay tôi phiên Hứa huynh, phiên ai người ấy chịu, ai mà thề cho dặng. » Nói rồi kéo ra về. Hồn Văn cười gượng đưa ra khỏi cửa rồi bước vào phòng than vắn thở dài. Bạch thị thấy vậy hỏi rằng : « Chẳng hay phu quân có việc chi vậy? » Hồn Văn thuật hết chuyện vừa rồi cho nghe. Bạch thị cười mà rằng : « Việc ấy có chi mà phu quân phải lo, cha thiếp làm Tông chế há chặng có đồ cõ ngoạn trên châu sao! Như mai họ có tôi thì phu quân chịu đi. » Hồn Văn mắng lầm, cầm nước xong rồi đi ngủ. Bạch thị kêu Tiêu Thanh mà dặn rằng : « Mai này quan nhơn phải chưng dọn đồ cõ ngoạn khánh hạ Tồ sư; thuở trước ta qua kinh kỳ mà ngoạn kiễn nghe nói kho phũ Lương vương có đồ châu báu rất nhiều, vậy đêm nay người đi qua đó lừa vài món gọi là trộm về đây, dặng mai quan nhơn tiệm bồ chưng dọn. » Tiêu Thanh lanh mang, cõi mây đến kinh sư,

kéo vào kho Lương vương trộm bốn món là : một cây thô bằng hò phách một cục ngọc hình con nít, một con kỳ lân bằng trầm hương, một cặp se sê bằng mả não ; rồi đem về cho Bạch thị. Bạch thị xem thấy mười phần vui vẻ đem cất vô rương rồi đi ngủ. Sáng ra, Hồn Văn hỏi Bạch thị rằng : « Chẳng hay hiền thê nói đồ cỗ ngoạn đâu ? » Bạch thị liền lấy chìa khóa mở rương, bưng bốn món báu vật ra, Hồn Văn xem thấy khen ngợi chẳng cừng, nói rằng : « Ta không dè trong rương hiền thê mà lại có báu vật này. » Bèn khiếu Đào Nhơn sắm sửa lề vật rồi khiếu người khiêng trước qua miếu rồi cùng Đào Nhơn bưng bốn món báu vật tới sau. Tới nơi, mấy thầy thuốc hỏi rằng : « Chẳng hay Hứa huynh có đồ cỗ ngoạn đem bày chung lètô chẳng ? » Hồn Văn cười đáp rằng : « Thưa có. » Bèn lấy bốn món đồ báu ra để trên bàn. Đào Nhơn dọn dẹp lè, rượu. Mấy thầy thuốc thấy vậy lắc đầu nói với nhau rằng : « Chẳng dè thằng khốn nạn này mà có đồ báu vật như vậy. » Khi ấy mọi người đều mặc cứ lèn lèn kéo nhau về hết. Hồn Văn thấy vậy cười thầm, giấu ý chẳng biết cứ việc đốt vàng bạc. Xong rồi sai Đào Nhơn dọn dẹp đồ đạc lại về nhà thuật chuyện lại cho Bạch thị nghe. Hai người đồng vui cười.

Nói về ở kinh thành, Lương vương phát đau con mắt, muốn lấy ngọc hài đồng ra mà rà, bèn khiếu vương phi vò kho mà lấy. Vương phi kiểm khắp nơi mà chẳng thấy đâu, tức thì tra xét lại coi thì thấy mắt mấy món là : san hô thô, trầm hương kỳ lân, mả não không tước, cùng ngọc hài đồng, cộng là bốn vật quý. Vương phi cả kinh báo với Lương vương, Lương vương giận lắm nói rằng : « Ai dám vò kho ta mà trộm đồ báu ấy. » Tức thì phát văn thư đi các lính, các phủ mà tra xét, dặng bắt kê trộm lão lợn ấy. Gia nhau lanh văn thư đi cùng các lính, trong bọn có mấy đưa qua Giang nam và đi và tra xét.

Nói về Hồn Văn từ ngày được đồ báu lụ của Bạch thị đem về chưng trong miếu lại làm cho mấy thầy thuốc đều kiêng thi trong lòng vui đẹp nên càng thêm áu ái cùng Bạch thị. Đêm kia Bạch thị nói với chồng rằng : « Thiếp nhờ phu quân thương mến nay thiếp đã có thai. » Hồn Văn mắng nói : « Ta cần sanh đặng con trai để nối dòng họ Hồn thì thật có phước. » Đến ngày sinh nhật của Hồn Văn, trong nhà bày biện tiệc mà ăn mừng. Khi ấy cũng có Ngò viên ngoại qua hạ. Hồn Văn cầm viên ngoại lại ăn uống, rồi đem bốn món báu vật bày để trên nhà thính, lại mở hết cửa ra ngồi uống rượu cùng viên ngoại. Khi ấy kể qua người lại ai thấy cũng khen rồi truyền nhau mà khen岱. Chẳng dè bữa ấy gia nhơn của Lương vương sai đến Tô châu, đương đứng ở ngã tư tuần dẹp, nghe nói nhà họ Hồn tại làng Phù gia có chưng đồ báu vật rất tốt, bèn kêu một người hỏi rõ rồi nói rằng : « Để bọn ta qua đó xem thử coi có phải đồ vật ở trong kho của Thiên tuế chẳng ? » Nói rồi kéo nhau tới coi quả thiệt bèn ào vào bắt. Viên ngoại că kinh nhảy ra ngoài chạy về nhà. Gia nhơn bèn bắt Hồn Văn trói lại, lấy báu vật bung ra rồi mắng rằng : « Hồ súc sanh, sao người dám trộm đồ của Thiên tuế làm cho bọn ta đi cùng các chỗ. Như vậy chắc mạng người chẳng còn ? » Hồn Văn hồn bất phụ thể không nói chi đặng. Gia nhơn bắt đem tới phủ Tô châu, vào phủ đánh trống lệnh. Quan phủ thăng đường, gia nhơn vào quì bầm rằng : « Bọn tôi là gia nhơn trong phủ Lương Thiên tuế, tháng trước có một bốn món đồ báu vật. Bọn tôi vunger mạng đi các xứ kiểm bắt. Nay bắt đặng đưa trả tại làng Phù gia nên xin lão già chiếu luật mà trị tội nó. » Bầm rồi dùng tờ ván thơ lèn. Trần tri phủ coi rồi că giận, bảo đem đưa trộm ngọc ấy vào. Gia nhơn đến Hồn Văn vào qui xuồng, Tri phủ xem rõ thiệt là thầy thuốc Hồn Văn thi nghi sợ, nghĩ thăm rằng : « Vả là người doan chính có đâu làm vậy. Chắc có duyên cứ gì岱, đê ta hỏi cho minh bạch. »

Nghĩ rồi già bộ mặt rằng : « Tên kia họ chi nhà cửa ở đâu ? trộm của báu này ở đâu ? Đồng lõa với ai ? Khả phán cho thiệt thì khôi obju hình. » Hồn Văn bẩm rằng : « Tôi họ Hứa tên Tiên, tự là Hồn Văn, nhà ở làng Phù gia, có vợ là Bạch thị, a huân là Tiêu thanh. Tôi làm nghề thuốc chằng dám làm lam của ai chút nào. Nhơn ngày lề Tô sứ, các năm trước mỗi thấy thuốc cắt phiên chưng đồ bưu vật một lần. Năm nay tôi phiền tôi, ngặt vì không có cửa báu mà chưng, may nhỡ vợ tôi lấy bốn mươi quí vật của nhạc gia tôi để lại, biếu đem ra mà chưng bày. Sau có việc nhà, nên tôi đem ra chưng trước nhà lầu, chằng để thấy gia nhơn áp vào bắt tôi, kéo ra trói lại mà nói rằng lời trộm của này nơi phủ Lương thiên tuế. Việc ấy tôi thiệt chằng có, cúi xin lão già rộng tình nghiêm xét. »

Trần tri phủ hỏi rằng : « Vợ người cưới tại đâu ? » Hồn Văn thưa : « Vợ tôi là người xứ Triết giang, phủ Hàng châu huyện Tiền đường kết thân cùng tôi tại Hàng châu, sau tôi mắc tội đến đây thì cũng ẩn theo lối xứ này, mai mồi thành vợ chồng. » Trần tri phủ ngâm nghĩ rằng : « Nếu vậy Bạch thị thiệt đáng nghi, ta mồi đêm xem thiên văn thấy có một đám yêu khí chiếu xuống phương này, chắc là của đĩa cén tui này, nhưng vậy cũng chưa dám chắc. » Bèn kêu già nhơn dặn rằng : « Bạn người đem bốn mươi báu này về trước hầm lối cho thiên tuế rõ rằng án này còn khúc mắc, để ta còn bắt vợ nó là Bạch thị cho dặng rồi mới thăm xét cho rõ mà định tội. » Nói rồi lấy 20 lượng bạc cho chúng làm lô phi. Gia nhơn cúi lạy, rồi lấy của bán đem về kinh thành. Trần tri phủ bèn khiển quân giám Hồn Văn lại, tức thì sai lái tên quân tráng đi bắt Bạch thị.

¶

Ấy là :

*Thời vận xui nên nhân én rẽ,
Làm cho đời ngã phái lta nhau.*

Hồi thứ bảy

*Trần-giang thành, Bạch thị tìm chồng,
Hồn Văn nhìn vợ.*

Nhắc lại Tiều Thanh đứng sau bình phong, thấy Hồn Văn bị bắt liền báo cho Bạch thị biết. Bạch thị cả kinh đánh tay coi là rằng : « Nay phu quân mặc nạn cũng tại bọn ta, chắc sao cũng nói thiệt bùa vật ấy của ta thì quan phủ sai quản bắt ta, vậy người coi hè nào ? » Tiều Thanh cởi mày đi hỏi lâu, về thuật rằng : « Có người đến bắt, mau tìm kẽ lánh mình. » Bạch thị nói : « Người khai thâu dù tẩy nhuyễn vàng bạc. » Xong xuôi hai người dùng phép ẩn mình bước ra lánh khỏi. Quản tráng vừa đến nơi lục tìm chẳng thấy ai hết, trong tiệm có một mình Đào Nhơn bắt về nạp quan phủ, qui trước công đường. Quan phủ hỏi rằng : « Người có biết Bạch thị với Tiều Thanh trốn đâu, nói thiệt ? » Đào Nhơn thưa rằng : « Tôi ở trong tiệm lo xem sóc trong tiệm, chẳng hiền việc trong nhà. Hai nàng trốn đi đâu, tôi đều chẳng hay. » Quan phủ biết Đào Nhơn khai thiệt, tha cho về.

Hôm sau quan Phủ nghĩ tình cừu phu nhơn ngày trước, truyền dẫn Hồn Văn ra mà rằng : « Người bị yêu quái làm hại nên mắc tội này, lẽ thi tội đáng trách, song ta nghĩ tình có công cừu hịnh và bị yêu làm hại nên dày qua Trần Giang. » Hồn Văn tạ ơn. Quan phủ liền viết tờ phúc bẩm cho Lương vương nói Hồn Văn bị yêu quái làm lụy nên mới khỏi tội nặng. Hôm sau quan phủ sai hai tên nhà dịch giải Hồn Văn đi. Vừa ra khỏi phủ thì đã thấy Ngộ viễn ngoại đứng chờ. Viễn ngoại xem thấy bước tới dắt Hồn Văn cùng giải dịch về nhà rồi nói : « Thiệt lão phu hại cháu đó, vì chẳng biết nó là yêu nên khuyên cháu lấy làm vợ. » Hồn Văn nói : « An nhân nói sao vậy, ấy là số vận cháu xin an nhân chờ ngay. Bây giờ cháu bị dày qua Trần Giang. » Viễn ngoại cười mà rằng : « Cháu chờ

Io, xứ đó ta có dưa cháu là Tử Càng, tuổi nhỏ nhà giàu, việc nhà mòn quen lăm, nay ta viết cho cháu một phong thư rồi trao cho nó, sẽ được biệt dài. » Nói rồi viết một phong thư trao cho Hồn Văn lại lấy 40 lượng bạc cho lùn bộ phế, 4 lượng riêng cho hai người giải dịch. Hồn Văn từ Viên ngoại theo giái dịch nhầm Trần Giang thăng túc, đến nơi, giải dịch vào trình văn thơ. Quan phủ xem rồi phê cho giái dịch về Tò Châu rồi bảo đem Hồn Văn qua đền lao Phùng dung. Hồn Văn ra mắt quan đền lao rồi đứng lè chút đỉnh. Quan ấy cả đẹp lồng, ngày kia Hồn Văn hỏi rằng : « Chẳng hay ở đây có ông Viên ngoại họ Tử chăng ? » Quan ấy nói : « Có. Họ Tử ở tại đường Liễu điệp, nhà lớn sơn đồ là nhà va đó. » Hồn Văn nghe lời lấy thơ bước ra đi hỏi thăm tới nhà Viên ngoại gõ cửa hỏi rằng : « Có phải đây là nhà Tử viên ngoại không ? » Liền thấy một ông già ra mở cửa nói rằng : « Phải. » Hồn Văn liền lấy bức thơ đưa cho mà nói rằng : « Đây là thơ của Ngò viên ngoại ở Tò Châu, gởi tôi trao giam cho Viên ngoại đây. » Ông già liền cầm thơ vào đưa cho viên ngoại rồi thuật chuyện lại, người đem thơ còn chờ ngoài cửa. Viên ngoại xem thơ rồi, lật đật bước ra rước Hồn Văn vào, mời ngồi trà nước xong rồi Viên ngoại nói : « Tôi đã rõ ý thơ của biểu thân rồi xin chờ Io ngay. » Hồn Văn đứng dậy vỗng tay cảm tạ. Viên ngoại viết một tờ bão kinh đi với Hồn Văn tới đền lao Phùng dung. Tới nơi ra mắt quan đền lao ngỏ ý rồi dùng tờ bão lanh và hai chục lượng bạc lên, quan ấy hoan hỉ ưng chịu. Hai người từ biệt ra về. Viên ngoại khiếu người đem đồ trang lý của Hồn Văn về, sai dọn dẹp một chỗ thư phòng cho Hồn Văn ở, hết lòng trọng đại. Hồn Văn cảm tạ, từ ấy ở an nơi nhà Viên ngoại.

Nói về Bạch thị cùng Tiểu thanh lánh mình ra khỏi thấy sao nhơm đi rồi, thi dùng phép ăn thản trở về. Bạch thị buồn bực, kêu Tiểu thanh mà rằng : « Chỉ bằng ta già dụng làm trai, đem hết vàng bỏ vào hộp, đem qua Hàng châu gửi nơi

nha anh rẽ quan nhơn, rồi sau sẽ qua Trấn giang bày phép chi cùng quan nhơn phổi hiệp có phải chăng ? » Bạch thị y lời bèn gom góp vàng bạc bỏ vào hộp đem theo mình, biến ra con trai, cởi mây nhắm Hàng giang bay tới. Đến nơi hỏi thăm trúng nhà họ Lý. Tiêu thanh gõ cửa, Lý công Phủ bước ra hỏi rằng : « Chẳng hay hai vị hỏi việc chi ? » Bạch thị nói : « Tôi là người ở Tô châu họ Vương tên Thiên là bạn thân của Hán Văn. Nay Hứa huynh có gửi tôi phong thơ này với một hộp cây đây, biểu trao giùm cho nhơn huynh. » Nói rồi cầm hộp và thơ đưa cho. Công Phủ cầm lấy mòi vào trà nước. Bạch thị cáo từ. Công Phủ đưa ra một quẳng, rồi trở về lấy thơ cùng hộp trao cho Hứa thị. Vợ chồng mở hộp thấy dây vàng bạc thì mừng quá đỗi.

Nói về hai nàng từ biệt Lý công Phủ, cởi mây tới Trấn giang, thăm biêt Hán Văn ở tại nhà Từ viên ngoại, bèn mướn một căn cách nhà Từ viên ngoại chặng xa, khai một tiệm thuốc kén là : « Bảo an Đường. »

(Xem tiếp tập 3)

In, xuất bản và phát hành
tại nhà in

TÍN DÚ'C THU' XÂ

25 đường Sabourain — Saigon

Điện thoại: 20.678

BẠCH XÀ THANH XÀ

Nói về Hồn Văn Ở tại nhà Viên ngoại chẳng dè phát bệnh rất là trầm trọng. Viên ngoại rước thầy cho uống cũng không hiệu nghiệm gì, thì lo sợ chẳng an, kế có một ông già lùi mách rằng : « Gần đây có hai người con gái lập một tiệm thuốc. Huòn thuốc rất hay mà bán có năm chục bạc, sao chẳng lời đó mà mua ? » Viên ngoại cả mừng biến ông già cầm tiền đi mua giüm. Bạch thị biết trước thấy ông già tới bèn lấy bạc rồi gói cho một huòn thuốc. Ông già cầm về trao cho Viên ngoại. Viên ngoại khiển già nhào nǎu nước rồi đem cho Hồn Văn uống, rồi lấy mền đắp lại. Giây phút Hồn Văn mồ hôi ra như tần, nói rằng : « Tôi đã mạnh khỏe rồi coi mười phân nhẹ đến chín. Thuốc này hay lắm uống vô liền thấy hiệu. » Viên ngoại nói : « Đó là huòn thuốc ở Bảo An đường, tiệm thuốc của hai người con gái mới mở tại ngã tư đường thật là thần hiệu. » Hồn Văn nghe liền nói : « Bảo An đường, là đồng hiệu tiệm tôi tại Tò châu, mà lại có hai con gái chắc là hai con yêu kiêng tôi mà tới đây, để tôi tôi đó coi thử. » Nói rồi đi tới tiệm thuốc, Viên ngoại cũng đi theo. Tôi nói Hồn Văn coi quả là hai yêu, liền mắng rằng : « Ta chẳng can chí sao người hại ta hoài, đã hai lần rồi nay lại Um tôi đây có lẽ muốn hại ta chết hay sao ? » Bạch thị khóc ròng thưa rằng : « Hồ phu quân thấy thiếp thì mắng hoài là yêu quái, chớ thiếp với phu quân là vợ chồng lẽ nào hại nhau ! Xưa cha thiếp làm quan lại không có cháu bú hay sao ? Quan phủ huyện chẳng rõ, bởi thấy của bản động lòng

nên làm lếu mà cướp giựt, cố tra khảo phu quân cho khai ra. Còn thiếp là phản gái, nếu ra đổi án thì hổ thẹn nên phải lanh mặt làm cho phu quân chịu tội. Xin phao quan nghiêm xét. » Viên ngoại đứng bên nói rằng : « Hòa huynh, tên lầu nói nhầm lý đó. » Bạch thị lại nói rằng : « Thiếp cùng Tiểu thanh ngàn dặm đến đây chẳng qua là vì tình vợ chồng. Thiếp hoài thai đã đúng ba tháng, sự ở Tô châu không người chiếu cố, nên phải tới đây tìm kiếm. Vì chẳng biết phu quân ở đó nên phải mò tiệm kiêm tiền mà đợt nhất. Nếu phu quân chẳng trăng vợ chồng, xin đừng tình cốt nhục trong bụng thiếp đây ? » Nói rồi khóc ròng.

Hồn Văn nghe Sri Bạch Thị nói động lòng, lại thêm Viên ngoại đứng bên khuyên giải, liền đỡ Bạch Thị mà rằng : « Ấy là ngu phu quấy mà trách lầm, xin hiền thê chờ chắp. » Bạch Thị nói lại rằng : « Phu quân hồi tâm lại, có lỗi chỉ đầu nõa. » Hồn Văn cả mừng, đặt tay Viên ngoại vỗ tiệm, bối làm cơm thết đãi. Chẳng dè Viên ngoại thấy Bạch Thị lịch sự vô song, thì trong lòng mè muội ngồi không yên chỗ. Tiệc rồi từ tạ ra về. Từ ấy hai vợ chồng Hồn Văn thương yêu nhau như cũ.

Hồi thứ tam

Vì tình chồng, phu nhơn bày kế.

Nhờ bức thơ, Từ Cảng đòi tình.

Nói về Từ viên ngoại trộm xem Bạch Thị mười phần đẹp đẽ, động lòng yêu mến. Cách vài ngày mang bệnh, mành nóng như đốt, uống thuốc chí cung không khỏi. Nội nhà đều sợ hoảng. Duy có tên gia nhơn là Lai Hưng theo Viên ngoại tới tiệm thuốc nên biết căn bệnh, đứng dưới thăm thẩn rằng : « Viên ngoại mang bệnh này là tự mành hại mành. » Xãy bà Viên ngoại nghe thấy hỏi rằng : « Mì nói cái chi vậy, hãy tố thiệt cho ta nghe. » Lai Hưng bị viên quân hỏi, bèn nói rằng : « Nhơn thóm nợ Viên

ngoại thấy vợ Hứa quan nhơn là Bạch Thị thật là trầm
ngữ lạc nhọn, rồi về nhà tương tư nên mang bệnh này. » Viên quan nghe rõ cười thầm, bước vô phòng kêu Viên
ngoại mà hỏi rằng : « Chẳng hay trong mình phu quân nay
ra thế nào ? Nay bệnh phu quân như vậy, chắc có cớ chi.
Thiếp chẳng phải là gái ghen tương đâu mà ngại, xin
chờ khai giấu lời. » Viên ngoại nghe vợ nói rõ cẩn nguyên
tương thầm khó dối, bèn kêu rằng : « Hiền thê, ta vì thấy
Bạch Thị hường nhan tươi tốt, vì tư tưởng hoài nên
sanh bệnh này. Xin hiền thê có mưu chi làm cho ta cùng
nàng tương hội. Nếu chẳng dặng tánh mạng ta khó giữ. »
Vợ cười nói rằng : « Phu quân quê quâ, sá chi con Bạch
Thị nhụy rả hoa tàn mà vì nó mà mang bệnh. Thời phu
quân đã có lòng thê để thiếp kiểm kẽ mà cùu chữa mới
dặng. » Viên ngoại nói có kẽ chi hãy cho ta nghe. Vợ suy
nghĩ một hồi rồi nói : « Nay ngoài sân mẫu đơn đưa
nở. Thiếp giả ý mời Bạch Thị tới thường hoa. Nếu va
đến thì bày tiệc tại thư phòng, còn phu quân nấp tại
giường chừng tiệc rồi thiếp cùng va vào phòng thay áo. Khi
ấy thiếp thừa cơ bỏ ra, làm việc chi đó mặc ý phu quân
liệu dùng. Lúc đó giả tີ như cá vào nõn, lo chi chẳng
thuận tình. Nhưng phải chờ phu quân bình phục mới nên. »
Viên ngoại nghe nói, vung dày mà rằng : « Quả thiệt kẽ
đó rất giỏi. Bệnh ta giảm hết chín phần rồi. » Hai vợ
chồng ngó nhau cười. Qua chín ngày, Viên ngoại hết đau
liền sai Lai Hưng đam thiệp đi mời Bạch Thị ngày mai tới
dự tiệc. Lai Hưng vung mạng, tới Bão An đường thư
rằng : « Hứa quan nhơn, nay bà tôi thấy nơi thư phòng
mẫu đơn đưa nở, vừa may Viên ngoại đi khỏi nên sai tôi
đam thiệp mời bà đến thường hoa, xin quan nhơn nấp
ý. » Hồn Văn cầm thiệp, bước vào đưa cho Bạch Thị mà
rằng : « Từ gia Viên quan sai người mời hiền thê, ngày mai
qua thường hoa, hiền thê có chịu chẳng ? Bạch Thị đã rõ nên
vắng chịu, vô chỗ vắng viết bức thư giấu trong mình rồi bão
Hồn Văn, ra bảo Lai Hưng về thưa lại ngày mai xin tôi phũ.

Lai Hưng vồ thưa rõ, Viện ngoại cả mừng đêm ấy thao thức trong cho mau sáng. Rạng ngày Viện ngoại thức dậy xem thấy bày dọn xong xuôi. Lai Hưng vồ thưa rằng : « Hứa thị viện quân di kiệu tối cửa rồi. » Viện ngoại xem thấy Bạch Thị lịch sự như thể bông thơm thì nghĩ thầm rằng : « Hèn chi phu quân ta mờ tưởng cũng phải. » Hai người vô nhà thính, Bạch Thị nói rằng : « Chiếc phu tôi nhờ ơn Viện ngoại cứu vớt chưa từng báo đáp, nay bà lại cho mời, xin kính lanh thanh tịnh. » Viện quân nói : « Thiểm nói vậy, tôi chẳng an lòng. Tôi nhoren vì Viện ngoại đi vắng nên bày tiệc mời thiểm qua thường huê mẫu đơn. » Bạch Thị xưng là chợt thấy Lai Hưng vồ nói : « Tựu điện đã rồi, xin bà vào tiệc. » Viện quân cùng Bạch Thị đến phòng quét thấy mẫu đơn tươi tốt. Hai người xem một hồi rồi dồng vào tiệc. Rượu được vài luẩn, Bạch Thị cáo từ. Viện quân bèn kêu biều đêm nước trà. Kêu luôn mấy tiếng không ai đáp lại, bà giả ý nói rằng : « Chẳng biết mấy con đồi đầu cǎ, xin thiểm ngồi chờ để tôi đi xem. » Nói rồi bước ra khỏi phòng. Lúc ấy Viện ngoại đã đặt bước ra chạy lại quì dưới chân Bạch Thị mà rằng : « Thiểm ơi, từ tôi thấy mặt, bõ ăn bõ ngủ, chút nữa thì hồn về chín suối. Nay đã tới đây, xin thương chút tình si, ưng cho tôi vui đẹp an tinh trong chốc lát, ơn ấy dẫu thác chẳng quên. » Bạch Thị lấy quạt đör dậy mà rằng : « Chỗng thiếp nhờ ơn cứu khôi từ tôi, ora đó rất nặng, dẫu bản minh này cũng chưa đủ đáp đén. Nay Viện ngoại có lòng thương tôi, lẽ nào không tuân mặng, chỉ e bà bặt gấp, ắt sinh họa lớn. » Viện ngoại cả mừng đáp rằng : « Ông thiểm ưng chịu, tôi rất mừng lòng, còn mưu này quá tự vợ tôi, xin thiếp chờ ngại. » Bạch Thị cười rằng : « Nếu vậy ông bà bày mưu gạt tôi tới đây sao ? Thôi việc đã vậy, Viện ngoại đi đóng cửa phòng rồi sẽ vò. » Nói rồi vò giường bỏ mảng xuống, để lại phòng thơ rồi độn đi. Khi ấy Viện ngoại trỡ vào giường vén màn lên, chẳng thấy ai hết, thết kinh kêu lớn rằng : « Vày chờ người nói, sao mà đi đâu mất ? » Rồi té ngửa ra tròn mặt nằm dưới đất chết già. Phía ngoài bà cùng con đồi nghè có tiếng la liễn với và chạy và

xem thì thấy phòng đóng chặt, nên xùm nhau dù cửa vào, chẳng thấy Bạch Thị đâu, chỉ thấy Viên ngoại nằm chết dưới đất, thi thẩn kinh kêu tinh lại. Bà Viên ngoại xem các chỗ, thấy một bài thơ trên đầu giường liền trao cho Viên ngoại xem. Bài thơ ấy như vầy :

*Ngọc Nết Diệu Trí Ý Thiệt La,
Phàm Tiên hai ngả khác nhau xa,
Chỉ dỗ đã cùng chàng Hảo vạy,
Lòng son thề giữ trước sau mà,
Khéo bảy bày chi đều gian kế,
Ghét thay toa rạp cái mưu tà,
Nết cù mau mau từ bỏ diết,
Mạng chàng may khỏi hỏa ra ma.*

Viên ngoại xem thơ rồi cất kinh, từ đó thâu cài lòng ta,.edu Bạch Thị dùng phép thoát thân, trở về thuật chuyện cho Tiều Thanh nghe. Tiều Thanh nghe nói tức cười.

Hồi thứ chín

*Chùa Kim sơn, Pháp Hải chỉ yêu,
Cầu Đẹp mộc, vợ chồng tái hợp*

Kế tối tháng chạp, nhâm ngày tết, Hồn Văn được thơ của Viên ngoại mời uống rượu, liền tới nhà Viên ngoại. Hai người ăn uống chuyện vãn một hồi, Viên ngoại bèn kêu rằng : « Hiện đê, xứ này có một chùa tên là Kim sơn. Chùa đó có một vị trưởng lão hiệu là Pháp Hải, hay biết việc hóa khùn vị lại, vậy bọn ta rảnh rang hãy qua chơi coi thế nào. » Hồn Văn vui mừng chịu. Hai người lên đường tối nay vào đại diện, lại bái Tam Bảo. Pháp Hải thuyền sứ bước ra thi lễ mà rằng : « Lão tăng sớm mai này nhập định đã biết nhị vị đến chùa, xin bày tỏ họ tên. » Viên ngoại nói : « Đệ tử là Từ Cang, còn người này là Hứa Tiên, nay nghe lão sứ đạo phép cao sâu, nên đến nghe lời dạy. » Pháp Hải hỏi

rắng : « Vậy chờ phu nhơn của Hóra cư sĩ có phải là Bạch Trần nương chẳng ? » Hóra Văn cả kinh đáp rằng : « Phải, sao lão sư biết rõ, xin chỉ dạy cho. » Pháp Hải cười nói rằng : « Lão tăng biết việc quá khứ vị lai, Bạch Thị chính là con yêu ở động Thanh phong, kêu là Bạch Xà tinh. Còn Tiều Thanh cũng là Thanh Xà tinh. Hai yêu đó mê hoặc cư sĩ mấy năm cung bời tiễn duyên đã định. Hai phen vì châu báu vàng bạc làm cho cư sĩ mắc tội. Còn như ngày Đoan dương, cư sĩ ép nó uống rượu hùng hoảng nên nó phải xuất hiện nguyên hình, làm cho cư sĩ chết giặc. Sau cư sĩ lại bị nó dùng phép dỗi khỏi. Nay cư sĩ nếu còn về thì bắt phải hổ minh. » Hóra Văn nghe nói rợn tóc, quì xuống kêu rằng : « Lão sư ơi ! Xin lão sư thương tình cứu giúp tánh mạng tôi ! » Pháp Hải đỡ dậy mà rằng : « Cư sĩ đã tinh ngộ, lão tăng sẽ cứu giúp cho. Cư sĩ nên ở tạm chùa này, thì chúng chẳng dám tội kiềm, chừng 2 yên đi rồi, cư sĩ xuống núi mà về. » Hóra Văn vui mừng. Từ Viện ngoại thấy lão sư nói rõ mày lời, nghĩ tới việc trước thì thêm sợ hãi, liền lật đật từ biệt lão sư cùng Hóra Văn mà về. Khi ấy Hóra Văn au tám ở lại chùa.

Nói về ngày ấy, Hóra Văn qua nhà Tù viễn ngoại dự tiệc. Bạch thị chờ đến tối không thấy về lại thấy mắt giọt tai kêu liền đánh tay kêu lớn rằng : « Thời tai nạn ta đã đến rồi. » Tiều Thanh nói : « Nương nương làm chi vậy ? » Bạch Thị tuông rơi nước mắt mà rằng : « Người không rõ, quan nhơn đi chơi chùa Kim sơn, chùa đó có Pháp Hải hòa thượng phép lực cao cường. Ta chắc sao người cũng nói căn nguyên bỗn ta cho quan nhơn biết rồi cầm quan nhơn ở lại. Thời từ đây nhơn nghĩa vợ chồng dành cách biệt. » Nói rồi khóc ròng, Tiều Thanh khuyên rằng : « Nương nương đừng khóc, năm trước tên đạo què Mẫu sơn khoe tài lợi hại còn bị treo trên không huống nay lại sợ lão trọc này sao ? » Bạch Thị nói : « Người chẳng rõ, Pháp Hải là phép Phật cao cường, ta địch sao lại. Vậy ta cùng người đến Kim sơn cầu xin người có chịu cho.

quan nhơn về chăng ! » Nói rồi đồng cõi mày đến Kim sơn hạ xuống núi thấy có tên đạo nhô, liền nói rằng : « Xin sư huynh vào thura rằng : « Có gia quyến Hồn Văn đến kiểm Hồn Văn về. » Pháp Hải đã rõ liền đội mao tì lù, mặc áo cà sa tim, tay tâ cầm toàn trượng, tay hữu cầm bình kim bát vu, bước ra cửa núi, chỉ Bạch Thị mà rằng : « Nghiệt súc chăng sỹ chết, cù gan tới đây ? Ta đây đạo phật từ bi, nghĩ người tu hành lâu năm nên chăng nở hại. Bọn người mà hoặc Hồn Văn đã nhiều, nay phải mau trở về, kêt uồng công tu hành ngàn năm, một mai hóa ra tro bụi, ăn năn sao kịp ? » Bạch Thị quì xuống thura rằng : « Phật gia ơi ! Tiêu súc đã cùng Hồn Văn kết nghĩa vợ chồng hơn mấy năm trời là hỷ định tiền duyên. Xin Phật gia có lòng từ bi cho Hồn Văn về, tôi thâm cảm vò cùng. » Pháp Hải nạt rằng : « Ta chăng biết người cùng Hồn Văn hỷ định tiền duyên sao ? Nay người đã hoài thai, hãy về chờ ngày sanh đẻ. Nếu người còn ở đây khua môi đánh lưỡi, chớ trách ta không từ bi. » Tiêu Thanh thấy Pháp Hải chăng chịu, dần lòng chăng đắng, nỗi hổng mang rằng : « Lão trọc là kê tu hành phải lấy từ bi làm trước có sao lại phản rẽ vợ chồng người ta. Thời đỗ ta phản, thay muôn đoạn, mới đã giận cho. » Nói rồi mở ra bức lụa điều quăng lên trên không hóa ra con rồng lửa nhảm mặt Pháp Hải đốt tới. Pháp Hải căc cười, cầm bình bát vu giơ lên, tức thi con rồng lửa chui vào biển mắt. Bạch Thị xem thấy nồi xung liền phun bão châu sáng lòa, nhảm mặt Pháp Hải đánh tối. Pháp Hải cầm bình bát vu quăng lên trên không, thấy hào quang sáng hoặc, ngăn bão châu lại, rồi nhảm ngay xuống đầu Bạch Thị sa xuống. Bạch Thị cả sợ, vội tháo bão châu rồi cùng Tiêu Thanh cõi mày chạy trốn. Pháp Hải tháo bình bát vu lại vào đại điện kêu chúng tăng dặn rằng : « Ngày nay tuy hai yêu chạy trốn, song ta chắc đêm nay sao nó cũng dùng nước làm ngập Kim sơn, thì thành Trần giang này sanh linh chết chìm vô số, ấy thiệt hệ trời định. Nay ta cho các người một lá linh phù đêm nay cầm trong tay phòng bị, còn ta lũy áo cà sa bao trùm cửa chùa, thì chăng sợ thủy ách nữa. Ta

lại trấn cửa núi mà xem yêu xà làm chi cho biết. » Chúng
tảng vung mạng.

Kế tối hai yêu cõi mây tới Kim sơn, thấy Pháp Hải ngồi
trước cửa chùa, liền bước tới cúi lạy mà rằng : » Phật già
ơi ! Khá ra lòng từ bi mà cho Hồn Văn về, tiêu súc thảm
vỉ như đức tái sinh. » Pháp Hải nghe rằng : « Nghiệt súc, nay
Hùa sinh cạo tóc làm sái, người chờ tướng tới và nứa. Mau
về động thi khôi thác. » Bạch Thị thấy nói vậy, đứng dậy
mắng rằng : « Lão trọc này làm cho xa cách vợ
chồng ta, ta thế cũng người sống thác. » Liền phun
bầu chún nhambi mặt Pháp Hải đánh tới. Pháp
Hải đưa bình bát vu lèn thân mặt bầu chún, luồn tay cầm
cây thau toàn trượng đánh xuống, may nhờ trên không có vị
Khuê tinh, nhọn vì Bạch thị có thai trạng nguyễn nên lấy
bút ngăn lại cứu Bạch thị. Hai yêu đồng trốn chạy. Pháp
Hải xem thấy cũng biết ý, thâu toàn trượng lại, đem áo
ca sa lèn cửa chùa, rồi bảy thiên la địa vong mà gìn giữ
Kim sơn.

Nói về hai yêu trốn về, Bạch Thị nghĩ rằng mà rằng :
« Đáng ghét lão trọc đã cầm chồng ta, lại thâu bầu chún
của ta. Thôi để ta làm ngập núi Kim sơn, dặng làm chết
cả chùa lão mới đã giận. » Nói rồi cõi mây lèn trên
không, miệng đọc chon ngắn, liền thấy Long vương đến
quí trước mặt Bạch Thị mà hỏi rằng : « Nương nương
khiến việc chi ? » Bạch Thị nói : « Ta khiến người mau
dặng nước ngập Kim sơn, chó khà trái lịnh. » Chúng
Long vương vung mạng đẩy động mây mura, tức thì nước
lèn cuồn cuộn ngập tới Kim sơn. Pháp Hải biết là Bạch Xà
làm dữ liền đọc thần chú, liền thấy nước ủn ủn chảy
xuống. Chúng Long vương thâu cẩn chẳng lại. Thương
thay că thành Trần giang, sanh linh chết chìm vô số. Bạch
thị că kinh nói với Tiêu Thành rằng : « Người coi, nước
chẳng ngập Kim sơn, trở lại ngập chết sanh linh vô số.

Nếu vậy mặc tội lớn tày trời, chỉ bằng trốn về động lạm dung thân sau sẽ tính. » Nói rồi hai yêu cối mày về động Thanh phong. Chúng Long vương cũng trở về biển.

« Nói về núi Kim sơn, Pháp Hải than với Hồn Văn rằng : « Nay vợ người làm chết oan sinh linh trong thành Trấn giang vô số, mặc tội nặng, nên trốn về động Thanh phong rồi. Nay ta viết cho người một phong thư, tới chùa Linh Ân tại Hàng châu, ở đó có sư đệ ta tu hành. Người đến đó hướng phước thanh nhàn khỏi chịu tai ách hổng trần nữa. » Hồn Văn tiếp lấy thư, lạy ta Pháp Hải xuống núi, xa trông thấy Trấn giang mênh mông đất rộng, tưởng nhà mình chắc cũng bị họa này, trong lòng thầm thiết.

Nói về Bạch Thị ở động, thương nhớ Hồn Văn khóc ròng. Tiêu Thanh liền cởi mày đi dọ coi biết rõ sự tình, bèn trở về động nói việc Pháp Hải khiến Hồn Văn trở về Hàng châu cho Bạch thị nghe, Bạch thị că mang, liền cùng Tiêu Thanh cởi mày nhằm Hàng châu đi tới. Xa xa thấy Hồn Văn đi tới chỗ Diệp mộc kiều, liền hạ xuống, đón đường Hồn Văn hỏi rằng : « Phu quân ôi ! đi đâu vậy ? » Hồn Văn cả kinh nói : « Ta đã đi tu rồi dừng đến đây mà bụi ta nứa. » Bạch Thị khóc ròng mà nói rằng : « Phu quân ôi, thiếp cũng chàng kết tóc mây năm, chui bụi than thê phu quân chút nào, cứ sao lại tưởng thiệt thiếp là yêu quái. Xin phu quân suy lịnh rông xét. Còn như phu quân mà tinh di tu, thi động họ Hera lấy ai mà nói dối. Còn con trong bụng thiếp đây là huyết cốt của ai ? Xin phu quân nghĩ đến tình cha con. » Nói rồi khóc ròng. Hồn Văn cúi đầu tưởng lại mấy năm yêu ấp, trong lòng chẳng nỡ. Tiêu Thanh nói : « Xin quan nhơn chờ nghỉ. Tiêu thơ vì trộn đánh tiết nên chẳng chịu thất thân cùng người khác. Vì quan nhơn lên chơi Kim sơn lâu không thấy về, nên chúng tôi lên mà kiểm. Chẳng dè auacute; được biển tràn ngập thành

Trấn giang, bọn ta đều ở Kim sơn nên khôi hại. Nay nhà cửa lở sập không đường lui tới. Nhơn ngày trước khi quan nhơn mắc tội ở Tô châu thì tiều thơ có gởi vài trãm lạng vàng nơi nhà Lý công phủ. Nay ta qua đó, rồi tính thế làm ăn, xin quan nhơn xét lại. » Hồn Văn trong lòng chưa xót, bước lại kêu rằng : « Hiền thê ôi, bởi ta nghe lầm lão trọc mà nghi quý, xin hiền thê miễn chấp. » Bạch Thị níu tay Hồn Văn mà rằng : « Phu quân hồi tâm, có lỗi chi. » Ba người đều mừng cung nhau trở về Tiều đường.

Khi đến Tiều đường mướn ghe tới nhà họ Lý, gặp Công phủ đứng chơi tại cửa. Hồn Văn chạy đến ra mắt. Công Phủ cả mừng lật đật nước ba người vào nhà, Kiều Dung thấy em về, rất đổi vui mừng lại thấy hai người đàn bà liền hỏi căn do. Hồn Văn bèn chỉ mà nói : « Người này là vợ em là Bạch trân Nương, còn người kia là a huôn Tiểu Thanh. » Cả nhà vui đẹp cùng ngồi nói chuyện biệt ly. Bạch Thị e Hồn Văn nói năng chẳng rập liền lùi nói xuôi. Héra Thị khen em được vợ hiền đức ít có. Công Phủ lấy bạc của Hồn Văn gởi khi trước đưa lại cho Hồn Văn. Hồn Văn nói : « Anh đưa làm chi, xin anh cầm lấy mướn cho tôi một căn nhà cùng mua giùm đồ đạc luôn thđ. Còn dư thi để làm sanh kẽ. » Công Phủ nói : « Đã như vậy thi ta thâu bạc này mà liệu dụng giùm cho. » Bèn đem bạc đi hỏi chủ nhà, mướn một căn bên cạnh, có cửa mạch thông sang nhà Công Phủ. Xong xuôi rồi, Công Phủ mua đồ đạc, dọn dẹp vào nhà, lựa ngày tốt cho Hồn Văn qua ở đó, còn bạc dư lại giao hết cho Hồn Văn. Hồn Văn cảm tạ, cùng Bạch Thị tách khai một tiệm thuốc mía bán.

Bạch Thị từ ngày làm cho nước ngập Trấn giang, hãi hại sanh linh vô số, nên mỗi đêm thường ra chốn huề viễn đốt hương, cầu chúc xin cho tiều tội.

Hồi thứ mươi một

*Vì tức giận, Mẫu Đạo hạ sơn,
Gặp hoạn sĩ, Văn tinh xuất thế,*

Nói về Lục Nhứt chơn nhơn từ ngày bị Bạch Thị làm nhục thì xấu hổ không cùng, giận về núi, tu chơn học đạo, quyết chí báo thù.

Ngày kia thâu đang Ngò công tinh làm dù dở. Lục Nhứt thấy nó phép thuật tinh thông liền kêu ra mà bảo rằng : « Năm trước ta ở Tô châu, nơi miếu Lữ tổ bị Bạch Xà tinh treo ta làm nhục. Cừu ấy đến nay chưa trả. Nay nó ở tại Uảng châu, ta muốn đem người qua đó giết con yêu xà ấy để trả hồn trước, ý người thế nào ? » Ngò Công nhảy nhót mà rằng : « Để từ nguyên xuống núi đang báo cừu cho thầy. » Chơn nhơn cẩn mừng, cùng Ngò Công cõi mây nhắm Hàng châu bay tới. Giây phút đã tới liền hạ xuống miếu Thành hoàng.

Chơn nhơn nói : « Đồ đệ khát đi thâu trừ yêu quái ấy mà phải cầu thận chờ khát đề nó thoát khỏi. » Ngò Công vung măng cõi mây đến huê vién của Bạch Thị, tàn hình đứng chờ.

Nói về Bạch Thị canh khuya ra huê vién cầm khăn, vừa đổi hương cùi đầu xuống lạy thì Ngò Công xem thấy phi thân biến ra, Bạch Thị nghe một trận gió tanh, ngược lên xem thấy bay hồn mất vía, té xiềng xuống đất chết giặc. Ngò Công vừa muôn mồ, đè đầu trên không có vị Bạch tì tiên đồng, nhơn vung lối Phật Bồ tát đến cứu Bạch Thị, xem thấy Ngò Công muôn xuống đục khẩu, thi nhầm ngay đầu mà mổ một cái, kể đó lại tha đi luôn phàn nứa cái mình, còn dử phàn nứa đè nằm trên đất. Tiên đồng liền trở về Nam hãi phục chí.

Lúc ấy Tiểu Thành nghe tiếng kêu la, lập đặt ra xem thì thấy Bạch Thị té nằm dưới đất thi thát kinh mau cứu linh.

lại rồi hỏi : « Nương nương làm sao vậy ? » Bạch Thị thuật lại cho nghe rồi hỏi : « Người làm sao biết mà ra cứu ta vậy ? » Tiều Thanh nói : « Tôi nghe nương nương kêu la kinh hãi vội chạy ra xem. Bây giờ chắc con Ngô Công trốn đi mất. » Nói rồi đở Bạch Thị vô phòng.

Lục Nhứt chơn nhơn ở tại miếu đợi chẳng thấy Ngô Công về thì phát nghi cởi mày đến coi tin tức. Đến nơi thấy Ngô Công bị mồ chết nằm dưới đất thì kinh hãi lắm.

Khi ấy Tiều Thanh đở Bạch Thị vô phòng, thì trở ra mà dọn dẹp hương án, xấy thấy kế bên có con Ngô Công rất lớn mà dứt hết phần nữa, trong lòng nghi sợ. Xấy ngược mặt lên thì thấy Lục Nhứt chơn nhơn đứng trên mày, muốn xuống ra tay. Tiều Thanh biết rõ, giục lên mày mắng rằng : « Người sao cũ gan vậy ? Nằm trước nương nương ta đã nhơn từ mà tha cho khôi chết, cơ sao người lại cùng con Ngô Công này đến hại nương nương ta ? Nay Ngô Công bị tháe nếu không thi gắp đột thủ của người rồi. » Chơn nhơn hỏi : « Nghịt súc, nay người hại đồ đө ta thì cứu lại thêm cùu, ta quyết cùng người sống thác. » Tiều Thanh că giận phi kiếm chém lối, chơn nhơn lấy cây trầu vĩ mà đở, hai người đánh nhau được mười hiệp. Tiều Thanh liền mờ ra bức lục xanh nhắm trên không mà quẳng, miệng đọc chơn ngôn, lúc thì bức lụa hóa ra một sợi tiên sách, liền cột Lục Nhứt lại bờ tại Đông dương biển cả.

Khi ấy Tiều Thanh thâu bức lụa lại rồi hạ mày xuống vào phòng thuật lại cho Bạch thị nghe rồi nói : « Tôi thiệt chẳng biết ai đến trừ con Ngô công mà cứu nương nương đó ? » Bạch Thị đánh tay rồi kêu rằng : « Nguyên là Phật Bồ Tát sai Bạch Lã tiên đồng tới cứu ta. » Nói rồi bước ra lè viên nhẫn trên không mà vái tạ Phật tổ, xong rồi trở vô phòng mà nghỉ. Bạch Thị nhơn về sợ sệt nên mang bình. Hứn Văn trước thấy điều trị Hứa Thị nghe cũng qua thăm nói rằng : « Em có thai gần đây, phải róng uống thuốc cho khôi, chỉ

nguyễn cho em sanh đặng con trai nối dòng họ Hứa, thi lấy làm may lắm. » Bạch Thị nói lại rằng : « Tôi nghe chị với tôi có thai đúng một tháng nay tôi có lời này muốn thưa, chẳng biết chị có khứng chăng ? » Hứa Thị cười mà nói : « Em có việc chi cứ nói, chị há chẳng nghe sao ? » Bạch Thị nói : « Như tôi cùng chị nếu sanh đặng hai trai thì kết làm anh em, bằng sanh hai gái thì kết làm chị em, thoảng như một trai một gái thì kết làm vợ chồng, chưa biết ý chị thế nào ? » Hứa Thị mắng lầm nói rằng : « Ay là việc tốt, chị vui lòng nghe theo. » Hớn Văn nghe nói cũng mắng, nói với Hứa Thị rằng : « Đây tôi có vật mọn này để làm tin, xin chị cầm cho. » Nói rồi cởi chiếc ngọc quyền đưa cho. Hứa Thị cũng rút cây trâm đưa cho Hớn Văn. Hứa Thị trở về đem việc ấy nói lại cho Công Phủ nghe. Công Phủ cũng đẹp dạ.

Qua nửa đêm hôm ấy, Bạch Thị phát chuyền bụng. Khi ấy Hớn Văn với Tiều Thành ở trong phòng săn sóc, vừa đến cạnh bà, thì nghe mùi thơm dày cả nhà (ấy là vẫn tinh xuống thể). Khi ấy Tiều Thành bàng lên thì thấy con trai. Hớn Văn mắng rồ bèn đở Bạch Thị lên giường. Sáng ra vợ chồng Công Phủ nghe vậy cũng qua mắng cho em mình có phước.

Ba bữa sau, Hớn Văn bày tiệc mời Công Phủ cùng chị mình qua uống rượu mắng, đặt tên đứa bé là Mộng Giao tự Ứng Nguồn, rồi rót rượu vui vầy với nhau. Tiệc rồi vợ chồng Công Phủ trở về tối canh khuya, Hứa Thị phát chuyền bụng để đặng con gái. Hớn Văn và Bạch Thị cả mắng mang hai cây lụa điều bồng qua nhà anh chị mà hạ. Công Phủ thản laxy rồi mời 2 vợ chồng uống rượu cho gái ấy, đặt tên là Bích Liên. Tiệc tan đều về hết, từ đó hai nhà theo lời hứa, kết làm suối gia.

Hồi thứ mươi hai

*Vâng lệnh Phật. Pháp Hải thâu yết
Giả làm sái, Quan Âm trị bịnh*

Nói về Pháp Hải từ ngày cho Hồn Văn về nhà, bị hãi yêu giữa đường mè hoặc, Pháp Hải hiểu rõ thì than thở không cùng.

Ngày kia hoàn sư ngồi tại văn phòng thấy một vị tôn giả tay cầm huỳnh thiệp kèn rằng : « Pháp Hải, ta là tôn giả cõi Tây phương, nay vưng lời Phật tổ đến cho người rõ : bởi Văn khúc linh đã xuống thế rồi, nên khiến người đem bình bát vu mà thâu con Bạch Xà, rồi đem nó đè dưới Lôi phong tháp chờ đứng lời thề của nó. Chờ tới hai mươi năm sau, Văn khúc linh thành danh rồi, cầu đăng sắc phong cho nó, khi trở về Lôi phong tháp thì người thâu nó ra, khi ấy mới thành chánh quâ. » Nói rồi liền đi mất.

Khi ấy hoàn sư cúi đầu lanh lời Phật dạy, kêu chung tăng dặn phải cẩn thủ thành qui, rồi đem bình bát vu cùng cây hoàn trượng đi thẳng xuống núi cởi mây tới Tiều đường, ngủ nơi chùa Linh ẩn.

Ngày đêm qua lại thầm thoát, Mộng Giao đã đăng đầy tháng, nên mời bà con bằng hữu đến uống rượu ăn màng. Đến ấy, Bạch Thị đương bồng Mộng Giao, xây đậu trong khang thốn thức, liền đánh tay coi, hoảng kinh hồn vía, kèn rằng : « Tiều Thanh, ngày mai ta có nạn lớn, tĩnh sao bây giờ ? » Tiều Thanh nói : « Sao nương nương chẳng dùng phép mà cầu chúc đăng coi có tiêu trừ chẳng ! »

Bạch Thị than rằng : « Số măc nạn nơi trời khó trốn, cầu cũng vô ích. » Tiều Thanh khuyên bảo hai ba lần, Bạch Thị liền hối Tiều Thanh bày hương án ngoài huê vien đểng cho mình ra cầu, Tiều Thanh lanh mang. Bạch Thị tắm rửa thay đồ áo xiêm, rồi đến huê vien, đầu xõa tóc, tay cầm gươm, chon đep la bộ đầu miệng đọc chon ngôn, rồi đốt hương lạy cầu, kế trờ vào phòng an nghỉ.

Đến sáng ra, thì Mộng Giao đầy tháng, bà con bàng hữu đi hạ đồng lâm. Dương khi chuyện vẫn, Hồn Văn thấy ngoài cửa đi đến một vị thầy tu, Hồn Văn ra xem rõ thiêt là Pháp Hải hoàn sư, lật đật rước vào nhà thỉnh ngồi. Hoàn Sư nói : « Cư sĩ có nhớ lời lão tăng khuyên bảo chăng ? Người lại bị nó mê hoặc nữa. Ngày nay đại nạn của nó tới rồi, ta phải đến vì người mà trù yêu ấy. » Hồn Văn nói rằng : « Lão sư ôi ! Tuy nó là yêu quái măc đầu nhưng nó rất là hiền đức chẳng hề khuấy hại đệ tử chút nào, xin lão sư rông xét. » Pháp Hải liền nói : « Nếu vậy cư sĩ chắp nè quá đi, lão tăng cũng thôi. Nay đường xa đến dày nên khát nước, vậy cư sĩ có nước trà, cho ta một chén. Nhưng sợ chén trà người chẳng sạch chăng, vậy nhơn có bình bát vu dày, cư sĩ bụng đói mà lấy tốt hơn. » Hồn Văn náo biết đâu bình ấy huyền diệu vô cùng, bèn tiếp lấy đem vào nhà trong. Bạch Thị thấy Hồn Văn bước vào tay cầm bình bát vu hào quang chói lợi, vừa muốn hỏi, chẳng dè bình bát vu thấy Bạch Thị bèn trảng nặng xuống, vụt bay ra một đạo hào quang, bao trùm đầu Bạch Thị mà chùm lại. Bạch Thị hòa bay vía mắt, qui xuống cầu xin Phật giá nhiều dung lanh mang. Hồn Văn cả kinh, bước tới ôm Bạch Thị lại muốn bụng bát vu lên, coi rõ lại bình ấy làm như mọc rẽ,

lay động chẳng động chút nào. Bạch Thị chau lưỡi ròng ròng kêu rằng : « Phu quân ôi ! Thiếp mắc tội nơi Tiên đình, nay thiếp cùng phu quân phản rẽ hai đường. Còn con là Mộng Giao đây, phu quân khà gởi cho cô nương nuôi dưỡng, phu quân rắng mà bão trọng thân thể, chờ có vì thiếp bị thương. » Hồn Văn nghe nói càng tràng đứt đoạn khóc ròng. Tiều Thanh cũng vào quỳ trước mặt Bạch Thị mà khóc mướt. Bạch Thị cũng khóc mà nói rằng : « Thủ nay người theo ta, tình như chị em. Nay ta đánh cùng người phân biệt. Người chờ khà đeo sầu, nên dọn dẹp về Thanh phong động ta mà ở, mới khỏi mang tai họa. » Tiều Thanh vung mạng khóc ròng một hồi rồi đứng dậy từ biệt Hồn Văn cõi mây về Thanh phong động mà tu tâm khô luyện, sau cũng thành chánh quả.

(Xem tiếp tập 4)

NHỮNG TRUYỆN ĐÁ XUẤT BẢN :

- Tam Quốc (5 cuộn)
- Thuyết Đường (2 cuộn)
- Tiết nhơn Quí chính đông
- La Thông Tảo bắc
- Bắc du Chợn Võ
- Nam du Huê Quang
- Đông du bát tiên
- Dương văn Quảng bình nam . .
- Tiết Định San Chính Tây (3 cuộn)
- Xuân thu oanh liệt
- Phong kiếm xuân thu (3 cuộn)
- Phân Đường (2 cuộn)
- Tây Du (4 —)
- Tam hàn nam đường (2 cuộn)
- Bạch xà Thanh xà

Mua sỉ hay mua lẻ, hỏi tại nhà in

TIN - DỤC THƯ - XA

25 đường Sabourain Saigon. Điện thoại : 20.678

BẠCH XÀ THANH XÀ

Bên kia, vợ chồng Công Phủ nghe tiếng liền chạy qua coi, thấy vậy mười phần rầu rĩ. Bạch Thị khóc nói rằng: « Xin cô trượng cô nương cùng phu quân hãy nghe thiếp lở bày. Nay thiếp thiệt ở động Thanh phong, vốn là Bạch Xà, nhưng vì du ngoạn dưới núi mộng truag lộ xuất nguyên hình bị một người ăn mày bắt đem xuống chợ mà bán. May gặp kiếp trước phu quân qua đây, động lòng thương mua về đem thả trong núi. Đến nay phu quân xuống thế, bởi vậy thiếp cũng xuống núi cùng phu quân kết ngãi vợ chồng, mà truyền nối tôn chi đãng trả ơn cứu vớt. Ngặt thấy phu quân nghèo khó không tiền làm lễ cưới, nên thiếp trộm bạc mà cho làm phu quân bị dày qua Tô châu. Thiếp lại cùng Tiểu Thanh qua Tô châu tìm mai kết thành thân, luyện thuốc bán lấy tiền cho phu quân. Kế tới tiết Đoan dương, thiếp bị phu quân ép đồ rượu hùng hoàng nên hiệu nguyên binh làm cho phu quân sợ mà tháo. Thiếp liều thác qua cầu Nam Cực tiên ông xin dặng cày cỗ hồi sinh về cứu phu quân. Bởi sợ phu quân thấy rõ căn nguyên nên dùng lời nói gạt. Thiết au lo cho thành gia nghiệp. Sau nhơn ngày lê tò, mấy thầy thuốc bắt phu quân phải chưng đợn đồ bứu ngoại. Thiếp bị phu quân buông râu, nên khiến Tiểu Thanh trộm đồ vật tại

phụ Lương vương đem về chưng dọn, lại làm cho phu quân bị đày qua Trấn giang.

Khi ấy thiếp cùng Tiêu Thanh đem vàng gởi anh chị, rồi lui qua Trấn giang tìm phu quân, bối vì thiếp mang ơn trọng của phu quân lúc trước, nên phu quân ghe phen hổ thiếp mà thiếp chẳng hờn giận chút nào. Sau phu quân du ngoạn Kim sơn bị Phật già cầm ở trong chùa. Thiếp vì nghĩa vợ chồng, nên đi với Tiêu Thanh đến kiểm. Thoàn sư chẳng chịu cho về, nên thiếp dùng nước đặng làm ngập núi Kim sơn, té ra làm bại sanh linh trong thành Trấn giang nên mắc tội nặng nơi trời. Thiếp vốn muốn chờ cho Mộng Giao đầy tháng rồi sẽ về động tu hành đặng có chuộc tội. Nhưng số trời khó trốn, xin Cõ nương trường linh chiếu cố tuổi dương giùm con thiếp cho đặng nên người mà nói dòng cho họ Hứa. Phía ngoài băng hữu nghe rõ đều tan đi hết, còn Pháp Hải thoàn sư đợi lâu chẳng thấy Hán Văn ra bèn lấy cây thoàn trưng động xuống đất, phía trong bình bát vu túc thì thân nhập hào quang, chẳng thấy hình dạng Bạch Thị nữa.

Hán Văn quì xuống khóc ròng, Công Phủ cùng Hứa Thị cũng chảy nước mắt. Hán Văn bưng bình bát vu lên xem vào trong bình ấy, thấy một con rắn trắn; nhỏ xiếu. Hán Văn bèn thò tay mò qua mò lại chẳng nhầm, mới chịu bưng bình bát vu ra quì trước mặt thoàn sư mà kêu rằng: « Lão sư ôi ! Khá thương đệ tử cả nhà phân rẽ ! Xin lão sư thương đến ! » Thoàn sư đứng dậy nói: « Cư sĩ, ấy là số trời định. Nay lão tăng chẳng qua vung theo lời phật mà làm. Đã vậy, cư sĩ chờ đến Tây hồ, lão tăng sẽ kêu nó ra cùng ngươi thấy mặt lầm nữa. » Hán Văn đứng dậy tạ ơn. Thoàn sư lấy bình bát vu, Hán Văn đi theo, thẳng tới Tây hồ, nơi

Lôi phong tháp. Thoản sư đưa bình bát vu lên, miệng đọc chon ngắn rồi nạt rắng : « Bạch Thị ra mau ! » Liền thấy trong bình bay ra một đạo hào quang, hiện ra hình Bạch Thị. Hồn Văn buông tiếng că khóc, Bạch Thị lụy úa dầm đầm ; vợ chồng than thở chằng cùng. Thoản sư bèn nạt rắng : « Bạch Thị hãy xuống đây ! » Bạch Thị qui kêu rắng : « Phật già đi ! Tiêu súc xuống đây sau này có lên đăng chặng ? » Thoản sư nói : « Người xuống đây, hãy đường hành tu tâm, chờ con người thành danh cầu sắc phong về tết tháp này, khi ấy ta độ người thành chánh quả. » Lại nạt rắng : « Bạch Thị xuống mau ! » Bạch Thị nhắm mắt dưới tháp mà nhảy. Thoản sư lấy thoản trượng gỗ trên tháp, lắc thì tháp lại trở về chỗ cũ. Thoản sư cởi mây, nhảm Kim sơn trở về.

Hồn Văn khóc cho đến chết đi sống lại hai lần, cực chặng đã lần đi về nhà, thấy Mộng Giao lại càng khóc nức. Công Phủ, Hứa Thị hết sức khuyên giữ mới thôi.

Hồn Văn nói rắng : « Anh chị đi ! nay em muốn bỏ việc đời qua Kim sơn tu hành. Còn Mộng Giao nhờ anh chị nuôi giùm. Ngày sau khôn lớn lồ lông cũng nhở. » Lại đem gửi tài của mình mà giao hết cho anh chị, rồi lấy quần áo đem theo chút ít bạc làm lộ phi, từ giã anh chị đi lên Kim sơn. Hai vợ chồng Công Phủ can gián chằng đặng, rầu rĩ khóc lóc một hồi rồi làm Mộng Giao về nhà hết lòng nuối dưỡng.

Thẩm thoát Mộng Giao đã lớn, diện mạo đoan trang. Hai vợ chồng Công Phủ thương như con ruột, bèn cho đi học. Mộng Giao thông minh, học đầu nhô đó, kinh sở lău thông, thầy dạy học thường mến vò cùng. Các trò khác đem lòng ghen ghét xùm lại nói xấu. Có đứa nói nó chẳng phải họ Lý, thiệt họ Hứa, có đứa nói mẹ nó là yêu tinh nghe nói bị

ông huề thường bắt đi đánh chốt ! có đứa nói nó là con rắn
đứng chơi với nó, Mộng Giao nghe rõ, trong lòng buồn giận,
về nhà kêu rằng : « Mẹ ơi, mở cửa. » Hứa Thị bước ra mở
cửa, nói rằng : « Sao con học về sớm vậy ? » Mộng Giao theo
mẹ vào trong, rồi lụy qui thưa rằng : « Mẹ ơi, con có lời, xin
mẹ tha tội cho con mới dám nói. » Hứa thị thất kinh nói :
« Sao con khóc vậy ? có việc chi, con cứ nói. »

Mộng Giao khóc mà rằng : « Bữa nay, khi thầy đi khỏi,
các anh em xúm lại nói : con chẳng phải là cốt huyết mẹ mà
là con yêu tinh, xin mẹ nói lại cho rõ ? » Hứa Thị nước mắt
ròng ròng mà rằng : « Con ơi ! Nếu không nói làm sao con
hiểu. Bằng nói ra, lòng thêm chua xót ! » Nói rồi bèn đem
công chuyện Hán Văn cùng Bạch Thị thành hôn thê nào
cùng việc Pháp Hải bắt đi, nói cho Mộng Giao nghe. Mộng
Giao nghe rõ, té xiêu xuống đất chết giấc. Hứa Thị lật đặt
tay lên giải cứu. Mộng Giao lại khóc nói rằng : « Nay con
nhờ mẹ nuôi dưỡng, cha dạy dỗ mới dũng nên người, ơn
đức ấy dầu muôn thác khó đền. Ngặt cha mẹ mắc nạn, khiến
con đứt ruột đau lòng, biết sao cho thấy mặt, dùn thác cũng
cam lam ! » Hứa thị nói : « Con chờ khai buồn rầu. Huề
thường có nói rằng : Nếu ngày sau con chiếm bằng vàng,
cầu sắc phong về tể tháp thì mẹ con mới thấy nhau đứng. Vậy
con khai hết lòng học lập, sau này may ra mẹ con gặp nhau
chưa biết chừng. » Mộng Giao thấy nửa buồn, nửa vui,
từ ấy thương cha nhớ mẹ, hình dung hao kiệt ngày đêm kêu
cha mẹ hoài. Công Phu rước đủ thầy đến điều trị mà chẳng
hiệu nghiệm chi hết. Hai vợ chồng gay gắt nhau luôn vì bối
Hứa thị lở lời nên Mộng Giao mang bệnh.

Nói về bên Nam hải, Phật Tổ đang du ngoạn trong rừng
Tử trước xảy thấy nóng lòng, bèn đánh tay coi, rồi la rằng :

« Chẳng xong, nay Văn khúc tinh có nạn, thầy thuốc khó trị, ta phải đi cứu và mới xong. » Nói rồi bước ra khỏi rừng Tử trước, cởi mày tới Tây Hồ, hóa ra làm người đạo mộ duyên, tay cầm mỏ cây tóe cưa Công Phủ mà xin cơm. Công Phủ khi ấy đang ở trong phòng coi chừng bệnh Mộng Giao, nghe ngoài cửa có tiếng xin cơm, biết là có đạo nhơn tới, bèn bước ra thấy một đạo nhơn mặc đồ đạo phục tay cầm mỏ, chou đi giày rơm hình dung tuấn tú. Công Phủ liền bước vào nhà thính, mỉm ngồi rồi hỏi rằng : « Chẳng hay lão sư ở động phủ nào tới đây, xin cho tôi rõ ? » Bồ tát nói : « Bần đạo từ nhỏ tu tại chùa Thiên Trúc, gãy đặng dị nhơn truyền dạy thuốc tiễn, nên vẫn du trong thiên hạ cứu khấp chung sanh, nay đến chốn này lập đàn phu mà mộ hóa duyên hành. » Công Phủ nghe nói cả mừng mà kêu rằng : « Lão sư ơi ! Độ tử có một đứa con trai đang mang bệnh thất tâm, ngày đêm cứ việc kêu la, thầy thuốc trị không thấy hiệu nghiệm gì. Nay Lão-sư có tiên dược, xin mở lòng cứu giúp. » Bồ tát cười rằng : « Bần đạo lo việc cứu đời làm gốc, nay con của thi chủ có bệnh, bần đạo phải ra công cứu giúp. » Công Phủ cả mừng, đứng dậy mời Bồ tát vào phòng khán bệnh. Xong rồi Bồ tát, bước ra nói rằng : « Chỗ hè chi đầu, linh lang bị thất tình làm hại, nên bị bệnh hôn loạn. Bần đạo có huân thuốc này thí chủ khá dùng nước nóng mà ra cho linh lang uống, tức thi thấy nghiệm. » Nói rồi lấy ra một huân thuốc cho Công Phủ. Công Phủ hai tay tiếp lấy xưng tạ, đem đưa cho Hứa thị rồi mời Bồ tát ra nhà thính dùng cơm chay. Bồ tát từ biệt, bước ra khỏi cửa, cởi mày về Nam Hải.

Hứa thị đem thuốc mà cho Mộng Giao uống. Giây phút thấy Mộng Giao mỉa ra đàm nhợt chút đỉnh, thì toàn thân tỉnh minh, bệnh giảm dần dần. Vợ chồng Công Phủ hồn hồn mà rằng : « Nay con mình khỏi bệnh thiệt là nhờ ơn cao

nhơn cừu khôi. » Nói rồi kêu Mộng Giao dặn rằng : « Từ rày về sau con hãy an lòng chờ đừng rầu thương như trước nữa. »

Ít lâu, Mộng Giao thiệt mạnh. Công Phủ rước thầy báo học về dạy Mộng Giao. Mộng Giao nghe lời Hứa thị nói thì gǎn công học tập.

Năm ấy nhâm khoa thi, Mộng Giao bèn thưa với vợ chồng Công Phủ xin cho đi thi. Vợ chồng Công Phủ vui dạ chẳng cùng. Mộng Giao lên tinh thi, vào trường khảo thí. Xong rồi đi xem bảng thấy mình đậu giải nguyễn. Mộng Giao vào thăm bài tòa sứ, ai nấy khen luôi nhỏ tài lành. Việc rồi trở về, các bảng hữu tới nhà khánh hạ. Mộng Giao ra mắt cô dượng. Công Phủ, Hứa thị hồn hở nói rằng : « Mừng cháu nay danh cao tiết rạng. Nếu sau cháu đặng bảng vàng, cầu đặng sắc phong về tể mèo mới chẳng phụ ơn cù lao, cùng công bọn ta nuôi dưỡng. Buỗi trước, thiệt cha mèo cháu đã cùng chúng ta hứa gả con cho cháu, vật còn để làm tin. Bởi cháu ử với chúng ta, nên lấy tiếng anh em mà kêu. Nay em cháu đã lớn, cháu nghĩ thế nào ? » Mộng Giao thưa rằng : « Đời ơn cô dượng nuôi dưỡng, ơn ấy dầu nát thân khó trả. Thoảng nhờ trời sau này cháu cầu đặng sắc phong về tể mèo cùng phong chức cho cha cháu cùng cô dượng, nhờ cô dượng chủ trương, cháu đâu dám chǎng nghe lời. Chờ sau coi ngày tốt thành hôn, việc ấy mới xong. » Vợ chồng Công Phủ cả đẹp lòng. Bích Liên nghe rõ cũng mang thăm.

Khi ấy Mộng Giao sửa soạn vào Kinh thi hội. Công Phủ bày tiệc tiền hành, rồi lựu một ông già thông thạo mang hành lý theo Mộng Giao tới Kinh đô.

Hồi thứ mươi ba

*Chiêm bảng vàng, danh bia các lía,
Xe chỉ đồ, tinh phimay xanh.*

Nói về Mộng Giao từ biệt dượng với cô, đi thi hội. Ngày đi đêm nghỉ, chẳng bao lâu đã tới kinh thành. Kiếm nơi trú ngụ, đến kỳ thi, Mộng Giao theo chúng bạn vào thi. Kỳ thứ nhứt, thứ nhì đều vượt qua rồi, tới kỳ thi thứ ba. Đến khi yết bảng, Mộng Giao lại đỗ đầu.

Mộng Giao cả mừng, ra mắt lòa sứ, rồi dần dần đổi sạch. Thiên tử lâm trào, bà quan hầu hai bên, ba trăm tấn sĩ quí dưới đơn trì, thấy quan truyền lò xướng rằng : « Đỗ nhứt danh Hứa Mộng Giao đậu trạng nguyên, được ban ngự túu ba chén, cho mũ áo trạng nguyên, sắc phong rực rỡ đi du nhai trong thành ba ngày. Xong rồi vào Hàn lâm viện lãnh chức. » Hứa Mộng Giao tạ ơn lui ra tới cửa ngọ môn, đi du nhai ba ngày thiệt là vinh hiển. Xong rồi vào Hàn lâm viện lãnh việc. Hôm sau Mộng Giao làm một tờ biếu nói công việc cha mẹ từ đầu tới cuối, cùng họ Lý dưỡng nuôi van van. Canh năm vào trào quí xuồng tàu rằng : « Thần Trạng nguyên Mộng Giao có sớ chương ngự lâm. » Tàu rồi dâng lên. Nội giám cầm lấy đê lên long án. Thiên tử xem rồi mặt rồng cả đẹp, phán : « Nếu vậy cha mẹ khanh có cái oan khúc này. Lòng ta vui đẹp mà phong cho cha khanh là Hứa hồn Văn làm chức Trung cựu điện đại học sĩ, mẹ là Bạch trân Nương phong làm Tiết nghĩa thiền tiên phu nhơn, dượng là Lý Công Phủ dạy dỗ dặng nên danh phong làm Trung nghĩa lang. Cô khanh là Hứa thị nuôi dưỡng có công, phong làm Hiền thực nghi nhơn. Nay

trảm cho Khanh hồi hương một năm tề thân cùng lo việc cưới, rồi phải hồi trào lãnh chúa. » Trạng nguơn lãnh lấy sắc phong tạ ơn lui về. Mộng Giao về chờ ngự, từ biệt các đồng niên, rồi sắm sửa hồi hương. Xe ngựa rầm rộ ra khỏi Kinh thành thiệt là vinh hiển. Qua các phủ, huyện, các quan thầy đều tiếp rước trọng hậu.

Mộng Giao sực nhớ tới việc trước, bèn khiếu kẽ tùy tung đem xe ngựa an nghỉ tại nơi quán dịch tại Trần giang. Còn mình ăn mặc theo lối tú tài, đem theo hai người nhái chùa Kim Sơn thăng tới.

Khi đến chùa, Mộng Giao thăng vào đại điện lạy Phật rồi vào hậu viện. Huề thượng ra rước vào trong phương trượng mời ngồi. Đạo đồng pha trà. Trạng nguơn hỏi Huề thượng rằng : « Lão sư có phải là Pháp Hải thoát sứ ch้าง ? » Huề thượng đáp : « Sư phật tôi còn đi vẫn chưa về. » Trạng nguơn lại hỏi : « Thầy còn sứ phụ pháp hiệu là gì, tục gia họ chi, sao mà đi tu, xin nói cho rõ ? » Huề thượng nói : « Bần tăng hiệu là Đạo Tông, tục gia họ Hứa tên Tiên, tự là Hán Văn, người Hàng Châu, huyện Tiên Đường. » Bèn đem công chuyện mình từ nhỏ ở nhà họ Lý, sau kết hôn cùng Bạch Thị thế nào, hai lần mắc tội bị đày, bời nước lụt nên trở về Tiên Đường, sanh dặng con trai kêu là Mộng Giao, cùng người chị hứa hôn trong khi đầy tháng, kể tới Pháp Hải đến bắt Bạch Thị đem bỏ dưới tháp, nỗi mình giận đời cạo lênh Kim Sơn tu hành, thế nào, đầu cuối kẽ hết rồi nói rằng : « Bần tăng lén đầy lạy Pháp Hải làm thầy đã hơn mươi năm, còn con thì gởi cho người chị, không biết bây giờ lớn khôn chăng ? »

Trạng nguơn nghe nói lật lật qui xuống kêu rằng : « Cha ôi ! Con chẳng thảo là Hứa mộng Giao đây ! » Hứa Tiên

sừng sút, đứng dậy cười rắng : « Cứ sĩ nhàn làm rồi đó. » Mộng Giao bèn nói rắng : « Cha ôi ! Chẳng làm đâu ! » Bèn đem câu chuyện học tại nơi trường bị chúng bạn xúm nhau cười chê là con của yêu quái nên về thừa víi cõ nương, cõ nương nói rõ cẩn do. Bởi vậy mình thương nhớ cha mẹ thành ra bình trọng, như thầy hay mới mạnh, sau rắng sức học vào loba thi đậu, rồi vào kinh thi hội, nhờ ơn trời đất thi đậu Trạng nguyên, vân vân... Rồi thừa rắng : « Nay muôn ơn thành thương sắc phong cha mẹ và cho con hồi hương tề thân, nên con thăng tới Trấn giang lén Kim son này tìm kiếm phụ thân về Tiên đường cho con nuôi đường chút dinh mà báo bô ơn sâu. » Hồn Văn nghe rõ, cũng có lòng mừng, lại có lòng thương, bèn nói rắng : « Con ôi ! Nay vạy quá thiệt là cha đây. Nay con thành danh chiếm đăng băng vàng, ngọt mè con bị tháp đè mình nên lòng cha thương tưởng thốn thót chẳng yên. » Nói rồi quay mắt ròng ròng. Trạng nguyên cũng chưa chan giọt lụy, bèn thừa rắng : « Thừa phụ thân nay con cầu đăng sắc phong về đây. Xin phụ thân cùng con xuống núi tề tháp phong tặng cho mẫu thân con. » Hồn Văn nói : « Con ôi ! Nay cha đã xuất gia đầu phật rồi, lẽ thi chẳng nên xuống chốn hồng trần, song nghĩ con có lòng thảo, vậy cha cùng con đi tề mè con, rồi cha sẽ trở về núi. » Trạng nguyên thấy cha chịu đi thì cả mừng.

Khi ấy trong chùa chúng tàng rủ biết Mộng Giao mới đậu trạng nguyên khoa này, lại Đạo long là cha của trạng nguyên nên mọi người đều sợ, lật đặt đói mảo, mặc áo cà sa tề chỉnh, đồng vào phương trượng qui xuống bần rắng : « Bọn tiểu tăng chẳng biết trạng nguyên gia gia cầm đến núi này nên lời bồ tiếp rurire, tội ấy đáng thác ! » Trạng nguyên thấy vậy, lật đặt đở dậy mà rắng : « Chúng sư phụ ôi ! Đừng làm như vậy. Nay cha tôi nhờ ơn chúng sư phụ chẳng phv

Lòng cho nên dặng ở bửu sơn này, thì tôi cảm ơn các sư phụ chẳng cùng. » Hồn Văn cũng nói : « Chúng sư đệ mà làm như vậy thì lòng ta không an dặng. » Chúng tảng đứng dậy cảm mừng, đồng khen Trạng nguơn có lòng đại độ. Hồn Văn nói với chúng tảng rằng : « Nay ta xuống núi mà tổ tháp, chúng tảng phải gìn giữ hương dặng ! » Chúng tảng chắp tay khánh hạ. Khi ấy Trạng nguơn khiến quan tùy tùng lấy 20 lượng bạc dặng cho chúng tảng đểu hương trong chùa, chúng tảng chối từ chẳng dặng, vái lạy mà nhận lấy.

Mộng Giao thỉnh phu thản xuống núi, chúng tảng đều đưa ra khỏi cửa núi mới trở lại.

Nói về Lý công Phủ ở nhà nghe thiệp báo, nói Mộng Giao đậu trạng nguơn, thì bày trống nhạc rập ràng inh ôi. Bà con bằng hữu tới chật nhà, phủ huyện đều tới hả. Công Phủ, Hứa thị lòng mừng phơi phở. Bích Liên vui đẹp chẳng cùng. Kể nghe Trạng nguơn được về lễ thần cùng lo lè cười thì sửa sang một nhà lán dẽ mà chờ. Xây thấy xe ngựa trọng nguơn đến phủ. Phủ huyện quan đều ra nghinh tiếp, rước vào nhà lán dẽ nghiêm chỉnh. Trạng nguơn lạy ra mắt cõ và dương. Vợ chồng Công Phủ thấy có Hồn Văn lòng thêm vui vẻ. Trạng nguơn đem việc ở Kim sơn về thuật lại. Hồn Văn làm lè ra mắt anh chị, hai dặng rất mừng, cả nhà vui đẹp. Truyền mồ tiệc đãi dặng bà con bằng hữu. Còn Hồn Văn vẫn dùng chay.

Sáng ngày, Trạng nguơn sắm sửa đồ đạc ra phía tây thành tề mộ ông bà xong trở về thành sắc phong cho Hồn Văn, Công Phủ và Hứa thị. Ba người thầy đều mang dai đội mào lụa on thảnh thượng. Trạng nguơn dạy kẻ gia nhau sắm sửa lè vật rồi cùng nhau tới Tây hồ tổ tháp. Khi tới cửa Linh ẩn, nơi Lời phong tháp, Trạng nguơn sai đặt

bàn hương án cùng các đồ lễ vật, rồi quì đọc lùi phong sắc, xong rồi khóc rống lên, Hồn Văn cũng khóc than thương xót, vợ chồng Công Phủ rơi lệ không ngừng. Xãy thấy Pháp Hải hoàn sư trên không sa xuống nói rằng : « Tốt dusk à ! Ông Trạng ngày nay hồi hương tề tháp, lão tăng cũng đến đây mà huyền kiếp thiện duyên cho rồi. » Công Phủ với Hồn Văn xem thấy, lật đật bước tới tiếp rước. Hồn Văn nói với Trạng nghe rằng : « Vì này là Pháp Hải đại hoàn sư đó. » Trạng nghe nói lật đật ra quì lạy xin cho mẹ mình ra. Pháp Hải đỡ dậy mà rằng : « Trạng nghe là tôi quí triều đình, lão tăng đâu dám chịu vậy. Ngày nay thọ chưởng phu nhơ tai nạn đã hết, lão tăng vưng lời Phật đến đây mà thả ra cho Trạng nghe thấy mặt. » Nói rồi liền đọc thăm chørn ngắn, lấy cây hoàn trượng nhầm trên tháp mà gõ một cái, thì tháp day động dời qua một bên. Hoàn sư lớn tiếng kêu rằng : « Bạch Thị hãy ra cho mau, mẹ con ngày nay gặp mặt. » Liền thấy dưới đáy nước có một đạo hào quang xung lên, Bạch Thị đã hiện tại trước mặt. Hoàn sư lại lấy gậy gỗ trên tháp cài nữa, tức thì tháp về y chồ cũ.

Trạng nghe xem thấy, lật đật bước tới quì ôm mẹ mà khóc lớn, cũng nói rằng : « Mẹ chịu nạn con chẳng hay thế đãng, nên đến ngày nay mới đãng thấy mặt mẹ. » Nói rồi khóc rống lên. Bạch Thị vuốt ve Trạng nghe lụy tuông lai láng mà rằng : « Con ôi ! Mẹ mắng cho con ngày nay thành danh cầu sang sắc phong, mới cứu mẹ ra khỏi, thiệt là con thảo đó. » Hồn Văn cũng bước tới kêu rằng : « Hiền thê ôi ! Ta tưởng đời này chẳng gặp nhau đúng ! Ai dù nay lại gặp nhau. » Nói rồi khóc rống lên. Bạch Thị cũng khóc mà kêu rằng : « Phu quân ôi ! Thiếp phạm tội làm cho phu quân bỏ nhà đi tu, ngày nay thấy nhau thương tướng chẳng cùng

dường thè chiêm bao. » Công Phủ với Hera Cố bước tới ra mắt chuyên vẫn một hồi.

Thoàn sư thấy cũng đã lâu liền kêu rằng : « Bạch Thị, người nay tai nạn đã hết rồi, chẳng nên tái luyến hồng trần nữa, để lão lang độ người về tiền cảnh. » Nói rồi lấy bức lụa trắng, trải trên mặt đất kêu rằng : « Bạch Thị hãy đắp trên bức lụa này, đừng ta độ người thành chánh quả. » Bạch Thị quì lạy lạy lạy ơn, đứng dậy đắp trên bức lụa, Thoàn sư lấy tay chỉ lên bức lụa nạt rằng : « Hồ biến ! » Chỗn thấy bức lụa biến làm một đám mây trắng đem Bạch Thị lên chốn cõi tiên vẫn ngoại. Thoàn sư lại lấy một bức lụa xanh cũng trải như trước kêu rằng : « Đạo Tông hiền dù hảy đắp lên bức lụa này, lão tăng độ người về cõi tiên đồng hướng phước thành thời. » Hồn Văn quì lạy ơn, rồi đứng dậy đắp trên bức lụa ấy. Thoàn sư nạt một tiếng bức lụa biến làm một đám mây xanh đem Hồn Văn lên mây tùng mây. Chỉ thấy mùi thơm dày cả trời, hai đám tường vẫn bay thẳng qua Tùy phương.

Thoàn sư độ hai người rồi, cũng cõi mây về Nam Hải phục chí.

Lúc ấy Công Phủ và Hera thị quì xuống nhầm trên không mà lạy, xong rồi ngó lại thấy Mộng Giao khóc nằm dưới đất. Công Phủ bước lại đỡ dậy và khuyên giải rằng : « Cháu ơi ! nay cha mẹ cháu đang lèn tiền cảnh biệt là thế gian ít có. Việc nhìu vạy dâng màng lầm, khóc lóc làm chi cháu hãy dậy mà về. » Trạng người thấy khuyên giải nhiều đều mới chịu lèn kiệu mà về. Đến nhà cứ tư tưởng hoài bèn khiếu người dựng hai cái tượng bằng vàng cốt cách theo tiền, thờ phượng tại tân đê đường, sớm tối kính lạy.

Các việc qua rồi, đương ngầm nghĩ tới việc hôn nhơn, xay có quan huyện Tiền Đường đến ra mắt. Trạng nguơn cã mừng, rước vào nhà thỉnh mời ngồi xong, Trạng nguơn mở miệng nói rằng : « Tôi có một việc muốn nhờ cậy ngài. » Quan huyện nói : « Trạng nguơn có việc chi dại bão, tôi cũng nghe theo. » Trạng nguơn nói : « Tôi từ nhỏ, nhờ cậy cô dượng, nay lại hứa biếu muối kết làm chồng vợ, nhờ ơn thành thương cho về huynh thú, đương lo không người cầm cẩn, dám xin ngài thề giữm, chưa biết có chịu chăng ? » Quan huyện nói : « Nếu Trạng nguơn có việc lành, tôi đâu chẳng vui chịu. » Bên qua nhà Công Phủ lõi ý. Công Phủ vui lòng đop ý bèn chọn ngày rằm tháng tám hường hôn. Quan huyện trở về nói lại. Trạng nguơn nghe nói că mắng, cầm quan huyện lại uống rượu. Tiệc rồi từ tạ ra về.

Bến hôn kỳ, quan viên cùng bà con bằng hữu đều đến hì hạ chật nhè.

Khi ấy Trạng nguơn đầu đội mão, mình mặc áo bào, cõi ngựa tuấn mã. Hai bên cõi nhạc linh đình. Quan huyện mặc đồ tử tế đi kèm.

Phía bên kia, Bích Liên cũng trang điểm phấn dồi, đương thè tiễn nga. Vợ chồng Công Phủ cũng mang đai đội mão mà chờ, vừa thấy Trạng nguơn tới cửa, thì ra rước vào làm lễ từ đường các việc xong xuôi, rồi rước đầu trở về tân đê đường giao bài thiên địa, lạy thần tượng cha mẹ xong xuôi mới vào động phòng hüe chúc. Phía ngoài cả bày yến tiệc, thết đãi quan huyện cùng bà con bằng hữu đến cảnh khuya mờ mịt.

Hèm ấy hai vợ chồng nhỏ mặc dầu loạn phụng ấp yên trong trường loan ! Được một tháng. Trạng nguơn qua rước nhạc phụ nhạc mẫu qua ở tân đê đường mà hướng vinh huê đang trả ơn khó nhọc.

Thẩm thoát ngày qua tháng lại, Trạng nguơn đã mâu kỵ, phải trở về trào mà phục mạng. Bèn coi ngày tốt sẵn sửa lên đường thỉnh nhạc phụ, nhạc mẫu về Kinh. Đi ngang qua Tô châu liền ghé vào nhà Ngõ viền ngoại mà lạ Ơn, vì có tình hậu đài cha mình ngày trước, rồi thẳng tới Kinh vào trào ra mắt thành thường xong, liền tới Hán làm việc mà lanh việc.

Sau lén đến bức cao, mới dựng sờ về hưu trí nơi Tiền đường hưởng thú thanh nhàn. Lý phu nhơn là Bích Liên sanh đặng hai đứa con trai. Trạng nguơn đem đứa con thứ cho lấy theo họ Lý đặng kế tự cho nhạc phụ mình. Vợ chồng Công Phủ sống tới tuồi cao vô bệnh mà mạng ebung. Trạng nguơn cùng phu nhơn sống tới hơn 80 tuồi mới qua đời.

Sau trăm anh nỗi dõi đời đời chẳng dứt, ai nấy đều khen : « Thiết là hiếu nghĩa, nên mới đặng thiện báo như vậy. »

Giấy phép số 236 TXB của Nhà T.T.N.V. phát ngày 26-5-51

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN DÚ'C THU' XÃ

25 đường Sabourain — Saigon

Điện thoại: 20.678

*Muốn cho toàn gia trở nên hoàn - toàn về đức - hạnh,
mỗi gia - đình nên có một cuốn*

MINH - TÂM BỬU GIÁM

của dịch-giả Dương-mạnh-Huy dịch rất công phu rành rẽ.

Minh Tâm Bửu Giám là một thứ sách của Tàu, thâu lượm những câu cách-ngôn của thánh-hiền trong các sách, liệt làm hai mươi thiên để dạy lớp sơ-đẳng học khai-tâm phổ thông về khoa Tu thân Luân lý, cho nên đề nhan là Minh Tâm Bửu Giám, nghĩa là tấm gương báu soi tỏ lòng con người.

Trong bản dịch có bốn phần :

1. — Chép nguyên văn chữ Tàu
2. — Dịch tiếng chữ và chua nghĩa đen
3. — Cắt nghĩa vật
4. — Dịch văn nôm

Ai muốn học chữ Tàu, khi đọc hết cuốn **Minh Tâm Bửu Giám** thì đủ biết đặng hầu hết các thứ chữ Tàu và đã hiểu đặng bao nhiêu nghĩa lý ; gấp sách khác chẳng cần dịch ra quốc-ngữ cũng có thể học lấy được.

**Sách dày gần 350 trang in rõ ràng
Bán mỗi cuốn 70 \$.—**

*Hồi tại nhà in
TIN-DƯ'C THU'-XA
25-27, đường Sabourau
SAIGON*

Truyện đã tái bản

Tam Quốc	(trọn bộ 5 cuốn)	75 \$
Thuyết Đường	(- 2 -)	30
Tiết-nhơn-Qui chinh động . .	(- 1 -)	10
Tiết-dinh-San chinh tây . .	(- 3 -)	45
Phản Đường	(- 2 -)	30
La-Thông tào bắc	(- 1 -)	10
Dương văn-Quảng bình nam	(- 1 -)	10
Xuân-thu oanh-liệt	(- 1 -)	12
Phong-kiếm xuân-thu	(- 3 -)	45
Bắc-du Chơn-Võ	(- 1 -)	10
Đông Du Bát Tiên	(- 1 -)	8
Nam Du Hué-Quang	(- 1 -)	8
Tây Du	(- 4 -)	68
Tam hạ nam đường	(- 2 -)	20
Bạch-xà Thanh-xà	(- 1 -)	8
Phi-Long	(đang in)	
Bắc Tống	(đang in)	
Thập-nhị quả-phụ	(đang in)	
Ngũ-hồ bình-tây	(đang in)	
Ngũ-hồ bình-nam	(đang in)	
Phong thiền	(đang in)	

Mua sỉ hay mua lẻ, xin mời đến
hoặc biên thư thương lượng

NHÀ IN – ĐÓNG SÁCH

TÍN-ĐỨC THƯ-XÂ

25, đường Subourain – SAIGON

Điện thoại : 20.678